

COLIN FALCONER

VALHALLA ATLANTIDA

OHŇIVÁ HORA SE PROBOUZÍ A PŘES MOŘE SE BLÍŽÍ BOHOVÉ

VALHALLA ATLANTIDA

VALHALLA ATLANTIDA COLIN FALCONER

Přeložila Lucie Johnová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 by Colin Falconer

All rights reserved.

Z anglického originálu *Valhalla Atlantis*

(First published by Cool Gus Publishing)

přeložila © 2017 Lucie Johnová

Redakce textu: Iva Klinderová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-978-7 (pdf)

ČÁST PRVNÍ

„Vrátíme se za svitů hvězd na velkých lodích; ukončíme vaše trápení.
Naše oči vidí daleko a my vás poznáme, stejně jako vy poznáte nás.“

– z *Knihy hvězd*

Atlantida

„N^{EUMÍREJ, DĚDEČKU,}“ šeptá Malá žena. Svírá starce v objetí, jako by pár drobných paží mohl udržet jeho ducha na zemi. Slyší, jak mu v hrudi šelestí plíce. Rozzlobená pěst je oba jednou rukou obejmě.

Všichni tři leží na hliněné podlaze ve špinavé bambusové kleci. Jejím bratrovi lezou po ráně na noze mouchy, on však nemá sílu je kopnutím zahnat. Ruce má svázané před tělem. Tady dole je vedro a tma.

Město je tiché. Lidé se odešli modlit na svou posvátnou horu. Malá žena slyšela, jak cestou nahoru zpívají, tisíce pochodní září do noci jako světlušky.

Na střeše Chrámu radosti celou noc duní bubny.

Jsou tu jen dva strážní. Cítí je. Nenávidí je, nenávidí, jak vypadají, nenávidí samotné pomýšlení na ně, nenávidí jejich pach. Z jejich dechu cítí jejich poslední večeri. Ta z nebes Malé ženě vysvětlovala, že někoho nenávidět je špatné.

Stáváme se tím, co nenávidíme. Tohle opakuje znovu a znovu.

Ale já je nenávidět budu, když budu chtít. Budu je nenávidět, ale jako oni nikdy nebudu.

Nikdy.

K bambusové kleci přistoupí jeden ze strážných. „Víš, že až ti vyrvou srdce, bude pořád ještě bít?“

Je to hezký mladík, z chlapecké tváře mu září bílé zuby. Rozzlobená pěst vztekla zařve a vrhne se proti mřížím. Mladík se smíchem couvne.

Druhý strážný posunky naznačuje, jak kněz prořízne kůži pod hrudní kostí, jak rukou sevřenou v pěst sáhne dovnitř. Rozzlobená pěst se snaží holýma rukama rozlomit mříže.

Malá žena si pažemi obejmě hrud'. Slyší, jak dědeček hlasitě protestuje. *Vždyť tu malou děsíte!*

Dědečku? vyhrkne Malá žena. Co tím myslíš?

Bůh promluvil

ROZZLOBENÁ PĚST sebou trhne a probudí se. Jeho sestra a dědeček leží schoulení u bambusových mříží klece. Na dědečkovi je vidět každyčkový den z oněch tří set padesáti let jeho života. Kůže na něm visí v pomačkaných hnědých lalocích, vlasy mu přes noc v hustých chomáčích vypadaly.

Rozzlobená pěst vidí šik válečníků, jejich louče se pohupují ve tmě, bosá chodidla bubnují o zem. Po obloze zvolna stoupá okrově žlutá skvrna. Už skoro svítá, téměř nadešel čas zemřít.

Malá žena se s pláčem probouzí. Rozzlobená pěst jí z vlasů odstraní úlomek stébbla a řekne jí, aby byla statečná. Narovná jí ramena a slíbuj, že to bude rychlé a brzy bude po všem. *Jsme Bělovlasí, připomene jí. Neudělej hanbu svým prapředkům.*

Dveře klece se prudce rozletí a strážní se nahnou dovnitř. Rozzlobená pěst kope a kouše. Nakonec vytáhnou strážní kyje a udeří ho dost silně na to, aby se zklidnil, ale ne natolik silně, aby nevěděl, co se bude dít dál.

Když ho vytáhnou na nohy, zaúpí. Vidí jednoho z jejich kněží, stojí tam v plášti s lebkou a páchne hůř než všichni ostatní. Rozzlobená pěst chce na toho chlapa plivnout, ale má příliš sucho v ústech. Pak ho vyvlečou ven.

Svážou zajatce k sobě, kolem krku každému přehodí smyčku a vyvedou je z klece. Rozzlobená pěst se napřímí a dívá se jim do očí. Pamatuje si, jak zemřeli ostatní, jak s hlavou skloněnou pochodovali v zástupu za svými únosci. U žen mu to nevadilo, ale chovali se tak i muži, šourali se jako zpráskaní psi. Všichni tupí jako želvy, nikdo z nich se Té z nebes nepostavil – a jen se podívejte, kam je to přivedlo. Jejich náboženství je připravilo o mužnost.

Ať si Ta z nebes říká, co chce, on zemřít nehdlá.

Na náměstí se shromáždily davy lidí, kypící, syčící masa, všichni se snaží alespoň zahlédnout jejich bílé vlasy. Rozzlobená pěst je téměř nevnímá, ani když na něj plivou. Strážní je vedou přes náměstí. Rozzlobená pěst zvedne oči a vidí kouř vinoucí se nad vrcholem Chrámu radosti.

Ranní slunce maluje na zeď paláce jemné růžové skvrny.

Strmé kamenné schodiště vede k velkým stupňovitým vyvýšeným plošinám, na nichž chrám stojí. Jsou zde k vidění kamenné balustrády zdobené štukovými maskami a okázalé barevné nástěnné malby, převládají smetanově bílá, rudá a černá. Rozzlobená pěst si uvědomuje, jak je to místo krásné, tedy pokud člověk

neví, k čemu je určeno. Ohlédne se po Malé ženě. Klopýtá za ním, provaz kolem krku, pohled upřený do země, ruce svázané před tělem. Rozzlobená pěst se stydí, že ji nedokázal zachránit.

Ani jediné záupnění, ani jediná slza. Dívka povykování lidí, kteří se tlačí kolem ní, vůbec nebere na vědomí.

Bubny teď duní tak hlasitě, až z toho bolí uši. Rozzlobená pěst cítí kouř vycházející z pyramidy, vůni kopálové pryskyřice a závan spáleného masa z pecí, měďnatý zápach sražené krve, puch vycházející z deseti tisíc rozrušených těl, plných úzkosti. Povolí si jeden jediný pohled vzhůru a zdá se mu, že tam nahoře vidí toho jejich Vránu.

Stáváme se tím, co nenávidíme. Ale jak by se z nás kdy mohlo stát něco takového?

Znovu se ohlédne a vyše k Malé ženě povzbudivý úsměv, ale jediná útěšná slova, která ho napadají, jsou táž, která by řekla *Ta z nebes, kdyby tu teď byla s nimi: Soustřed se na svou duši. Ta jediná je skutečná. Tohle je jenom sen.* Malá žena v té své špinavé, prosté tunice a s divokou hřívou bílých vlasů vypadá tak maličká a ztracená. Uši jí odstávají, takže její hlava připomíná urnu. Měla by si hrát v blátě s ostatními dětmi. Co je to za lidi, že vraždí děti?

Okamžik před apokalypsou se Rozzlobená pěst zastaví a podívá se nahoru, vycítí, že se něco stane. Hrůza možná zbystřuje smysly. Vycházející slunce jako by se na chvilíčku zachvělo, bledé a okrově žluté stoupá nad lesem. Hejno papoušků hřadujících na zdobené stříšce se poleká a s křikem se vznese k obloze, ve stoupající temné parabole krouží nad městem. Dav ztichne. Hlavy se otáčejí za letícími ptáky.

Z vápencové klenby se mihotavě snáší prach.

Rozzlobená pěst zahlédne valící se plameny a kouř dlouho předtím, než k nim dolehne zvuk výbuchu. Všechny obličej se obrátí a zděšeně hledí k hoře. Lidé křičí, ale v dalších pár vteřinách není slyšet dokonce ani křik. Jako by se k nim v lámající se vlně valil sám vzduch, razí si ostře cestu náměstím a zvuk, který při tom vydává, Rozzlobenou pěst ohluší a porazí na záda.

Jako by něco vysálo z města veškerý vzduch. Rozzlobené pěsti z toho otřesu praskají jemné membrány v uších.

Když se posadí, zjistí, že ze všech vojáků a kněží Karibů nezůstal na celém náměstí na nohou ani jediný. Vidí, že se ženy a děti válejí s křikem na zádech po zemi, ale vůbec nic neslyší. Vedle něj leží jeden ze strážných a z ucha mu vytéká pramínek krve.

Vytrhne mu z opasku obsidiánový nůž, přeřízne si provazy na zápěstích a smyčku kolem krku, pak stejnou službu prokáže Malé ženě a dědečkovi.

„Utíkejte,“ pobídne je, ale vzápětí si uvědomí, že ho neslyší. On sám neslyší dokonce ani vlastní hlas. Popadne Malou ženu do náruči, starcem zatřese. „Dokážeme to,“ řekne mu. „Můžeme se odsud dostat.“

Země se chvěje, jako by svět rdousilo nějaké obrovské zvíře. Z ohnivě hory stoupají k obloze mračna černého kouře. Brzy zacloní slunce.

Rozzlobená pěst vidí dědečkův pohled, starý muž je unavený, stydí se. Zavrtí hlavou a ukáže na řeku. „Utíkejte,“ řekne. „Rychle.“

Rozzlobená pěst chvíli uvažuje, že by tu zůstal a pomohl mu, je mu ale jasné, že pokud to udělá, zemřou všichni tři. A kromě toho stařec po tom, co udělal, už odejít nechce. Od onoho útoku jim chátrá před očima.

Rozzlobená pěst se otočí a co nejrychleji utíká pryč z náměstí. Běžícímu člověku nikdo nevěnuje pozornost, ne teď, dokonce ani když jde o Bělovlasého, jejich převzácnou obětinu. Lidé se krčí na zemi a zakrývají si obličej rukama, nebo s otevřenými ústy zírají na horu a buší se pěstmi do hlavy, jako by je pořádná rána mohla zbavit hluchoty. Rozzlobená pěst přeskakuje ležící těla a řítí se k bráně, kterou nikdo nehlídá.

Jen jednou se odváží ohlédnout: jeho dědeček sedí zhroucený na zemi, veškerý duch ho opustil. Ta z nebes předpovídala, že se tohle stane. Měla po celou dobu pravdu. A on jí nevěřil.

Žádný ze strážných se ho ani nepokusí pronásledovat. Karibům v tuhle chvíli dělají těžkou hlavu důležitější věci. Z hory se valí kouř, následuje další výbuch. Všude kolem se snášejí k zemi drobné řeřavé uhlíky. Na Rozzlobenou pěst dopadají drobné kousky pemzy a pálí ho na kůži.

Strmý břeh klesá ke kanálu a vlnolamu. Všechny kánoe Karibů jsou uvázané u mola u východní brány, tady se žádná ukrást nedá. Bude muset plavat. Ale stačí sto pořádných temp a dostane se z vnitřního přístavu na moře. A pak se může pustit přes hlavní rameno zálivu. Dokáže to – koneckonců je jeden z Bělovlasých – Kariba by ovšem ani nenapadlo o něčem takovém vůbec uvažovat.

Vběhne na mělčinu, až voda stříká kolem. Z města k němu doléhá kvílení, Karibové se hlasitě dožadují spásy u svých ohnivých bohů, jako by jim to mohlo být k něčemu dobré.

Rozzlobená pěst se brodí vodou tak dlouho, až mu dosahuje po pás.

Malá žena se ho drží kolem krku tak pevně, že nemůže dýchat. Prolomí sevření jejích paží a zakřičí jí do ucha: „Musíme plavat!“ Ale ona ho ani tentokrát neslyší. *To zůstaneme hluší už napořád?*

Znovu se ohlédne.

Ti dva strážní, kteří ho vyvlekli z klece, se mezitím vzpamatovali ze šoku,

který jim výbuch způsobil. Vybíhají z brány u vody a něco na něj křičí. *Co tak asi říkají?* pomyslí si. *Vraťte se a my vám vyrveme srdce z těla?*

Strážní běží k vodě a jeden z nich po nich mrští obsidiánový oštěp, Rozzlobená pěst je však už příliš daleko. Druhý strážný dokonce vběhne do vody, ale jen po kolena, dál už se jít neodváží. Karibové se ve vodě pohybují s elegancí jednohého krocana. Strážní se přes kameny rozběhnou k pláži, kde mají uvázané kánoe, Rozzlobená pěst si je ale jistý, že než se těm dvěma podaří nějakou najít, zvládne i s Malou ženou z přístavu zmizet.

Zachránili ho sami ohniví bohové Karibů. Karibové tuhle ironii nejspíš nepochopí, on ji však chápe velmi dobře.

Přidrží Malé ženě bradu nad vodou, lehne si na znak a odrazí se na hloubku, poté zamíří na otevřené moře. Právě narozený den je čím dál temnější, až připomíná noc. Z hory se snášejí oblaka popela a sopečného skla.

Rozzlobená pěst plave na zádech a směje se.

Zmrtvýchvstání

JAK SE JIM PODAŘILO UNIKNOUT?“ křičí strašlivý vládce Zuma na strážné. Ti dva před ním klečí s obličejí přitisknutými k zemi a třesou se strachy. Oba čekají, že promluví ten druhý. Zuma, svrchovaný král Axtlanty, sedí na trůně z lebek a otrásá jím děsivý vztek. Je sice teprve poledne, ale venku je šero jako za soumraku. Na stěnách Síně uctívání zapálili louče.

Nakonec se jeden ze strážných zhostí úkolu podat svému obávanému pánu vysvětlení. „Když posvátná hora promluvila, síla jejího dechu nás srazila k zemi... a když jsme pak vstali...“

„Kam utekli?“

„Běželi k moři a proměnili se v delfíny!“ vykřikne druhý strážný.

„V delfíny?“

„Vrhli jsme se do vody za nimi, ale ten kluk klouzal po bříse mezi vlnami a ta holka mu jela na zádech. Nemohli jsme nic dělat!“

Kameny, na kterých klečí, se zachvějí. Brzy celá hora vybuchne a vezme je všechny s sebou. Jedna z konkubín z doprovodu svrchovaného vládce vyjekne strachy.

Zuma zaletí pohledem na terasu. Už teď ji pokrývá vrstva bílého popela. Jediné, co teď oba strážní ze svého pána vidí, jsou oční bělma. „Nechali jste je utéct! Jsou to Bělovlasí, potomci Hvězdných lidí! Víte, jak si Kinich Ahau cení jejich srdcí?“

Pokyne svým osobním strážcům a nařikající strážní jsou vyvečeni ze Síně uctívání. Nejsou dost dobří ani na to, aby byli obětováni v chrámu. Kinich Ahau by o takovou ubohou oběť nestál. Jejich srdce opeče Zuma sám a pak je dá sníst kněžím.

Ta z nebes vaří ve své chatě večeri. Vtom dovnitř vzrušeně vpadne Zítřejší luna. „Jsou zpátky! Vrátili se!“

Sotva popadá dech a samým rozčilením téměř nedokáže souvisle mluvit. Té z nebes chvíli trvá, než ji uklidní a zjistí, co jí přišla sdělit. Nakonec to z ní dojde. Z lesa se prý vypotácel Rozzlobená pěst s Malou ženou v náručí. Nějak se jim podařilo přežít.

Ježto to je nemožné. Z Axtlanty se ještě nikdy nikdo nevrátil.

Ta z nebes vyběhne ven. Na druhém konci vesnice se shromáždil dav lidí, který se teď rozestupuje, aby mohla projít. Malá žena leží na zemi, hlavu položenou v klíně jedné z žen. Rozzlobená pěst se zhroutil vedle ní. Je celý pořezaný od korálů.

Ale oba jsou naživu.

Ta z nebes se vrhne k Rozzlobené pěsti, ale mladík ji odstrčí. Dokonce i teď má ještě sílu jí vzdorovat.

„Mělas mě vyslechnout!“ vyčte jí. „Mělas mě vyslechnout!“

Ta z nebes netouží po ničem jiném než ho políbit, obejmout ho a plakat štěstím nad tím, že se zachránil. Ale on jí to nedovolí. Znovu ji odstrčí.

„Copak ti tohle jako důkaz nestačí?“ houkne na ni.

„Ne!“ vykřikne Ta z nebes v odpověď. „Hadí bohové se vracejí. Viděla jsem to. Zachrání nás. Konec světa ještě nepřišel!“

Rozzlobená pěst si zakryje obličej rukama. Nedovolí jí, aby se ho dotkla. A lidé se dívají, přemýšlejí. Komu z nich uvěří?

Nebeská brána

MALÁ ŽENA SPÍ. Vypadá klidně a je až po bradu přikrytá bavlněnou pokrývkou. Jedinou památkou na prožité útrapy je rána na čele.

„Jak je na tom?“ zeptá se Ta z nebes Zítřejší luny.

„Má pár škrábanců a šrámů od větví a trnů v lese. Ta podlitina na hlavě, to nic není.“

„Tak v čem je tedy problém? Vidím ti to na očích. Něco ti dělá starosti.“

„Nemluví. Když jí něco říkám, zdá se, že mě ani neslyší.“

„To je jenom šok. Zítra na tom bude líp.“

Ale Malá žena neodpovídá na otázky Zítřejší luny ani druhý den, když se probudí ze spánku z vyčerpání. A nemluví ani s Tou z nebes, která ji přijde navštívit. Dny ubíhají a Malá žena pořád mlčí. Někdy však nakloní hlavu na stranu, jako by něco slyšela, dokonce i když je ticho. Snad jsou to bubny v Chrámu radosti nebo poslední přerývané nádechy a výdechy jejího dědečka.

Oddechující les plný větvíček, kůry a dychtivých zelených stvolů. Když Ta z nebes vstoupí na mělčinu potoka, cítí v měkkém bahně pod nohama stočené růžové červy. Voní to tu vlhkým a úrodným rozkladem. Soumrakem krouží hejno zelených papoušků, ve vzduchu tvoří písmeno V.

Ta z nebes je štíhlá a snědá. Na sobě má prostou tuniku utkanou z konopí, a když vystupuje po břehu k útesu, zanechává v blátě otisky bosých nohou.

Pruh stromů halí bílý opar podobný chomáčům bavlny. Kapradí kolem Té z nebes houstne, na pokožce se jí objevují kapky potu. Vzduch je tak vlhký, že se tu dá jen stěží dýchat. Cikády utichnou. Není slyšet nic jiného než pokřikování drozdů.

Není tu žádná stezka, ale ona ví, kudy má jít, při chůzi nezaváhá. Jen jednou se zastaví, to proto, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje. Nikdo jiný než ona cestu k Nebeské bráně nezná.

Kdysi dávno tu bývala ohnivá hora a při posledním velkém výbuchu se jí ze chřtánu vyvalila lávová řeka. Poté co její povrch na vzduchu vychladl, utvořil pevný krunýř, pod kterým se však roztavená láva i nadále pohybovala. Když se hora vyčerpala, tunely se vyprázdnily a zůstaly v ní tyhle jeskyně. V průběhu let pak vstup do nich obrostl kapradinami, mechy a lišejníky a není přes ně vidět.

Vedle mohutného vavřínu leží stočená liána. Ta z nebes jí vezme a hodí její

konec do ústí jeskyně, potom se s její pomocí spustí z prudkého svahu do chladné, sametové temnoty. Pod nohama cítí drsné podloží a čeká, až si její oči zvyknou na šero, vidí bílé kosti jelena, který zabloudil dovnitř. Jeskyně ve tvaru zvonu zachycuje a zesiluje každický zvuk, kapání vody ze stropu, zapískání netopýra.

Z výšky sem dopadá svazek slunečních paprsků. Prostor je prosycen plísni a pachem hub. Ta z nebes s posvátnou úctou přejíždí rukou po stěnách. Jsou dokonale vyhlazené – nikoli působením času, ale díky mimořádným schopnostem bohů.

Do skály je vysekán výklenek a v něm stojí pozlacená lebka. Pod ní, v dalším výklenku, leží dva křesací kameny, trocha suché, lámavé trávy a hned vedle ní hromádka svíček. Ta z nebes si na holé skále připraví trávu, potom vezme kameny a křeše s nimi tak dlouho, až tráva začne praskat a vzplane. Zapálí si od jejího rychlého plamene svíčku dřív, než oheň zhasne, potom si od ní připálí ještě jednu.

Nakape vosk z obou svíček na kámen po obou stranách lebky a pak je do tuhounoucího vosku postaví. Poklekne a šepem odříká dlouhou modlitbu.

Zhruba o dvacet kroků dál, hlouběji v jeskyni, je temné jezírko. Ta z nebes si svlékne tuniku a nahá vstoupí do chladné vody. Ponoří hlavu pod hladinu. Zůstane pod vodou dlouho, déle než by jí trvalo sto nádechů a výdechů.

Když se konečně vynoří, pustí se do odhrnování černého písku v rohu jeskyně, a po chvíli z něj vytáhne velký krystal, temně rudý jako krev. Odnese jej k jezírku a umyje, potom zavře oči a drží ho v dlaních, soustředí se na energii, která z něj vyzařuje. Po chvíli si lehne na záda do písku a upřeně se dívá na skvrnky světla na stropě jeskyně. Dlouho leží bez hnutí, ale potom se začne chvět.

Prsty se jí sevrou, až připomínají dravčí spáry. Prohne se v zádech.

Její tělo se křečovitě zkroutí a v koutcích úst se jí objeví pěna. Zvuky, které vydává, připomínají skřeky ozývající se v nočním lese; jsou pronikavé, nelidské.

Křeče trvají jen krátce, ale dost dlouho na to, aby, když pominou, získala její pokožka namodralý nádech. Obrátí se na bok a usne. Zdá se jí o mužích s dlouhými plnovousy a divoce rozčuchanými vlasy, kteří jedou na mořském hadovi.

V hrůze prudce otevře oči. Stále ještě svírá v rukou krystal. Oblékne si tuniku a krystal znovu zahrabe do hrubého černého písku.

Uhasí svíčky. Mezitím se setmělo, a tak jí chvilku trvá, než najde v houstnoucím šeru konec liány. Zahájí dlouhý výstup do mlžného lesa nad sebou.

„Žádné vážné zranění nemá,“ sdělí jí Zítřejší luna. „Nejhorší jsou ty rány na zádech od jejich válečných kyjů, ale ty se časem zahojí. Taký je poškrábaný od trnů a větvi a je vyčerpaný z toho, jak za přílivu přeplaval velkou řeku. Když bude pár dní odpočívat, bude zase v pořádku.“

Rozzlobená pěst leží v houpací síti v chatě Zítřejší luny, paže má bezvládně svěřené podél boků a upřeně hledí na trámy nad sebou.

„Rozzlobená pěsti?“ osloví ho Ta z nebes, ale on se na ni ani nepodívá a dál upírá pohled na husté pavučiny v palmových listech tvořících střechu. Něco v nich tam nahoře šustí.

„Jak se cítíš?“

Vezme jeho obličej do dlaní a přiměje ho, aby se na ni podíval.

„Nepřestanou s tím, dokud nás všechny nepozabijejí,“ řekne Rozzlobená pěst.

„Tak to prostě je. To přece víš.“

„Jenže to tak být nemusí! Je to tvoje volba. Je rozdíl mezi tím, o čem rozhodne osud a o čem rozhodneš ty. Ale ty to odmítáš pochopit.“

„Jednáme správně. A věří tomu i všichni naši lidé.“

„Protože tomu věřili už jejich otcové a před tím otcové jejich otců. Je to zvyk, ne skutečná volba. Je snad víra pravdivá jen proto, že ti někdo řekne, že máš věřit?“ Znovu upře pohled na strop. „Není na čase, abychom věřili něčemu jinému?“

„Například...?“

„Například tomu, že bychom neměli utíkat! Že bychom s nimi měli bojovat, že bychom je měli přimět, aby zaplatili za každého z nás, kterého zabijí. Že bychom se měli chovat jako muži a ne jako nějaké vyděšené opice, které pokaždé, když ti mizerové přijdou, utečou do lesa.“

„My bojovat nemůžeme. Víš, co se pak stane. Viděl jsi to na vlastní oči.“

„Myslím, že to za tu oběť možná stojí. A vůbec, kdo chce žít věčně?“

„Tohle není ten hlavní důvod, proč naši lidé, *tvoji* lidé, používání čepele a krvavé boje odmítají.“

„Ale já už v ten hlavní důvod nevěřím.“

Nikdy ji nenapadlo, že od něj něco takového kdy uslyší. O krok ustoupí. „O tom teď mluvit nebudeme. Prožil jsi velké utrpení. Teď není ten správný čas.“

„Právě teď je ten správný čas. Viděl jsem, jak mého dědečka kyjem srazili na kolena. Vím, že mu v Chrámu radosti vyrvali srdce. Musel jsem se dívat, jak ta zvěř zavraždila řadu dalších Lidí. A na nás padá stejná vina jako na ně, protože jsme jim to dovolili!“

„Pokud se nedokážeš odvrátit od meče, musíš se odvrátit od nás. Tak to prostě je.“

„Ale teď už jsou tu lidé, kteří s tím nesouhlasí,“ opáčí Rozzlobená pěst. „Je tu pár mladíků, jako jsem já. Ani oni už ve staré způsoby nevěří.“

„Pak je budu muset přesvědčit,“ prohlásí Ta z nebes a obrátí se k odchodu. Rozzlobená pěst na ni křikne. „Jak je Malé ženě?“

„Žije. Díky tobě.“

„Proč za mnou nepřišla?“

Copak mu to nikdo neřekl? „Nemůže mluvit.“

„Nemůže? Nebo nechce?“

„To je totéž. Dostane se z toho.“

„A možná taky ne. Proč by měla chtít být součástí našeho světa, Velká matko?“

Velká matka, pod tímhle jménem ji kmen zná, ostatní je však vyslovují s úctou. Z hlasu Rozzlobené pěsti naopak zaznívá výsměch.

Zdá se, že nebude spokojený, dokud nezničí všechno, čemu Ta z nebes věří, všechno, co představuje. Ale co s tím ona může dělat?

Padající orel

„ZASE ZAČNOU ZABÍJET,“ podotkne Rozzlobená pěst. „V davu to zašumí, jako když vlnka zčeří vodní hladinu. Ta z nebes a Rozzlobená pěst sedí pod přístřeškem z palmových listů na vyvýšené plošince z udusané hlíny uprostřed vesnice. Padající orel je usazený mezi nimi na vyplétané rohoži, hlavu má skloněnou, tvář pokrytou popelem – barvou smutku.“

Daleko od nich se z ohnivé hory valí k nebi černá mračna. Od dnů Velké pohromy hora mlčela. Všichni vědí, co to znamená.

„Nevezmou si jenom pár lidí jako obvykle. Teď budou prahnout po krvi. Budou potřebovat dostatek obětí.“

Ukáže na ohnivou horu. Z jejího úbočí se do vzduchu valí mraky páry. Včera byl jenom jeden. Dnes jsou čtyři.

Na prašné návsi se tísní tisíce lidí, sešli se tu všichni z vesnice. Jsou zvyklí žít v blízkosti hory, nikdy však neviděli, že by takhle ožila.

„Ze starých příběhů víme, co teď Karibové udělají. Věří, že jejich boha usmíří jen krvavé oběti, že jen díky nim hora nepohltí celý ostrov. Brzy si pro nás zase přijdou, a tentokrát se budou z chrámových zdí valit krvavé řeky.“

„Copak nemáme žádnou naději?“ ozve se osamělý hlas z davu.

Ta z nebes pomalu vstane. Dav umlkne a ona cítí celou tíhu jejich očekávání.

„Poslouchejte. Když se ohnivá hora probudila, šla jsem k Nebeské bráně. Požádala jsem, abych mohla nahlédnout do budoucnosti.“

Není slyšet nic jiného než povzdech větru, který zvedá ze země prach. Ta z nebes přemítá, kolik jim toho má říct.

„Viděla jsem, jak na našem ostrově přistávají bohové, kteří připluli na obrovském hadovi. Přijeli nás zachránit.“

Hadí bohové! Dokonce i Padající orel vypadá ohromeně.

„Kdy?“ vykřikne někdo. „Kdy přijedou?“

„Už jsou blízko, velmi blízko.“

„To jsi říkala i předtím,“ ušklíbne se Rozzlobená pěst. „Co když se mýlíš?“ Ta z nebes nemůže uvěřit, že takhle přede všemi její slova zpochybňuje.

„Ve snu jsem je viděla tak jasně, jako vidím každého z vás. Jejich vůdce měl světlé vlasy a bledé oči a pak tam byl další bůh, a ten měl vousy jako oheň...“

Tohle říkat neměla, byla to chyba.

„Démoni!“ zaječí někdo na opačném konci návsí. „Nevidělas v tom snu bohy, ale demony!“

Nastane zmatek.

„Možná je na čase začít se bránit,“ prohlásí Rozzlobená pěst a z davu se nad takovým rouháním ozve lapání po dechu. „Nemůžeme čekat, až se naplní nějaký nejasný příslib, že se objeví bohové. Než dorazí, budeme všichni mrtví!“

Ta z nebes musí zvýšit hlas, aby povykování davu překřičela. „Víte, že nic takového udělat nemůžeme. Naše zákony nám byly předávány z generace na generaci. Pokud je porušíme, už nebudeme čistí. Všichni jsme se zavázali, že se násilí zřekneme.“

„Jestli jsou ty zákony tak staré, jak víme, jak zněly doopravdy?“ vykřikne Rozzlobená pěst. „Možná máme jenom zakázáno na Kariby zaútočit – ale jestli se nemůžeme bránit, jakou máme šanci na přežití?“

Rozhostí se ohromené ticho. Padající orel natáhne ruku a naznačí mladíkovi, aby se posadil, je však jasné, že Rozzlobená pěst teď neustoupí. Oči mu divoce planou.

Všichni upírají pohled na starce. Je jejich náčelníkem, rozhodnutí je na něm.

Rozzlobenou pěst však už nebaví čekat. „Žádám, aby se o tom hlasovalo,“ řekne.

Stařec si povzdechne. Obrátí se k Té z nebes a pokrčí rameny. Nyní už nemají na vybranou. Pokud někdo z Lidí požádá o hlasování, není možné jeho požadavek odmítnout.

„Tak tedy dobrá,“ přikývne. „Rozhodnou kameny.“

Kývne hlavou a několik mužů vstane a zamíří do jedné z chatrčí pro slaměné košíky. Pak procházejí davem a každému dají jeden černý a jeden bílý kámen. Černý kámen znamená ne, bílý vždy znamená ano.

Nějakou chvíli to trvá. Zatímco se lidé připravují na hlasování, Padající orel jim řekne: „Čekal jsem na příchod bohů celý svůj život. Poprvé jsem příběh o hadích lidech slyšel jako malý chlapec a teď mám stříbrné vlasy. To však neznamená, že nepřijdou. Může to znamenat jen tolik, že nebudu žít tak dlouho, abych je spatřil.“

Odmílčí se, pak pohlédne na Rozzlobenou pěst a zavrtí hlavou.

„Kolik z vás souhlasí s Rozzlobenou pěstí a chce bojovat? Pokud zastáváte tenhle názor, měli byste použít černý kámen. Ale pokud jde o mě, já věřím tomu, co nám vždycky říkala Ta z nebes. Pokud se s nimi pustíme do boje, staneme se tím, co nenávidíme.“

Rozzlobená pěst se znovu postaví. „Ale když se s nimi do boje nepustíme, všichni zemřeme!“

„Chceš být jako oni?“

„Nikdy nebudeme jako oni!“

„Jenže jakmile začneme zabíjet, bude mnohem těžší ten rozdíl poznat.“

„Tady vládne soulad. Kdyby na tomhle ostrově nebyli oni, byl by tu ráj.“

„Ale oni tady jsou. Vždycky tu byli.“

Ta z nebes se na mladíka upřeně zadívá. „Řekněme, že je do posledního zabijeme. To přece chceš, nemám pravdu? Říkám ti, že když to uděláme, budeme od ráje dál než teď.“

Spor zuří dál, zároveň se Lidem rozdávají kameny. Nakonec jsou košíky prázdné a všichni jsou připraveni hlasovat.

Padající orel zvedne ruku. Zhluboka se nadechne, zklidní se. „Bílý kámen znamená, že počkáme na bohy a budeme dál dodržovat zákony. Černý kámen znamená, že navždy opustíme své náboženství, abychom se mohli bránit nadcházejícím útokům. Tato chvíle je důležitým okamžikem v naší historii. Nepoužijte své kameny nemoudře, s důsledky našeho dnešního rozhodnutí budeme muset žít my všichni.“

Ta z nebes sleduje, jak lidé v řadě za sebou postupují kupředu. Má obavy, že Rozzlobená pěst zviklal několik horkých hlav z řad mladých lidí, ale brzy je jasné, že se není čeho bát. Hromádka bílých kamenů je čím dál větší. Brzy dosahuje mužům k pasu.

Černých kamenů je jenom pár.

Rozzlobená pěst na konec sčítání nečeká. Rudý ve tváři ze shromáždění odejde. *Zahanbili jsme ho, pomyslí si Ta z nebes. Ale je to lepší, než kdybychom se odvrátili od svého náboženství. To udržovalo naše duše v bezpečí století za stoletím; a co z hlediska duchovní pouti znamenají naše těla?*

Seveřané

SETKAJÍ SE V TEN POSLEDNÍ DEN prvního milénia počítaného podle kalendáře Bílého Krista velmi nezvykle; on stojí na přídi dlouhé otevřené lodi s vesly a plachtami vedle svého otce a dívá se na ledové vrcholky Grónska, které se tyčí před nimi; ona se nachází na pláži růžového písku a pozoruje kouř valící se z kuželovitého vrcholu posvátné hory, která jednoho dne přinese konec světa.

Ta z nebes se obrátí k ohnivě hoře zády a všechno najednou působí jako kterýkoli jiný den. Jemné šplouchání přílivu. Křik buřňáka na pláži. Na obzoru kupovitá oblaka podobná trsům amarantu.

Voda ji vábí k kobě.

Svlékne si tuniku a brodí se přes mělčinu, voda je tak čirá, že zřetelně vidí členité ulity u svých nohou. Vklouzne do moře a pustí se k útesu, rozráží vodu dlouhými, rozmáchlými tempy. Ví, že tam někde, daleko na severu, je vorvaň. Když se ponoří pod hladinu, slyší jeho nářikavý zpěv, voda působí jako chvějící se membrána.

Kolem ní propluje zářivě modrá medúza a stáhne chapadla, aby se jí nedotkla; o kus dál kladivoun ucítí ve vodě vibrace, a tak otočí ošklivou hlavu a rychle jako šíp vyrazí směrem k ní. Těsně před ní uhne doprava, a než se vydá pryč, chvilku kolem ní krouží.

Ta z nebes doplave dprostřed laguny, kde je voda klidnější a zbarvená do indigové a akvamarínové modři, je tu i písek a útes. Tady si odpočine, splývá na zádech, oči stále upírá na rozmazaný pruh kouře daleko na severu.

Nadechne se a poté ponoří hlavu a prudce vyrazí dolů, do hloubky, mívá želvy a velké tropické rejnoky. Její tělo je hladké a elegantní, pohybuje se nenuceně. Vznáší se ve vodě, záda prohnutá, ruce rozpažené jako ramena kotvy, v kruzích obeplouvá útes a ryby se zářivě barevnými pruhy.

Pak se ponoří ještě hlouběji, a tentokrát se zespodu dívá na hladinu, po níž plují ledové kry, a voda změní barvu ze zelené na šedavě modrou. Rychle zamíří vzhůru, prorazí vodní hladinu vedle oné velké lodi s potranou plachtou a obrovským hadem obtočeným kolem příďe. Bohové stojí v řadě podél bortů. Je natolik blízko, že vidí vousy na jejich obličejích, jejich bílou pokožku, světlé vlasy. Něco křičí a někam ukazují. Vidí boha se zlatým plnovousem zapleteným do copu a s vlajícími vlasy, který drží v ruce válečný oštěp.

Pod bouřlivou oblohou se vzdouvají šedé vlny.

A Ta z nebes se znovu ponoří, potopí se do hloubky a vrátí se do teplých vod u korálových útesů a růžových písčin.

Téměř vedle něj se z vody vynoří obrovské velrybí oko. Tromdur v šoku couvne. Loď se nakloní a zaskřípe, jen taktak že se nepotopí. Muži vyjeknou leknutím. Dva přepadnou přes bort. Velryba je tak blízko, že Seveřané vidí škeble a lastury nalepené na jejím boku, vodu, která jí stéká z ocasní ploutve. Ale Tromdura ohromí to její oko. Viděla nás, pomyslí si. Není to jen nějaká ledajaká ryba.

Muži křičí hrůzou: *Vynoří se pod lodí! Převrátí nás!* Svein, Tromdurův otec, stojí na přídi. Není jako obyčejní muži, ve tváři se mu nezračí strach, ale touha po krvi. Zahuláká na muže, aby se uklidnili, přinutí je zůstat u vesel. Příd dál udržuje původní kurz. Plnovous ztvrdlý solí Sveinovi čechrá vítr.

Když velryba s obrovským šplouchnutím zajede zpátky pod hladinu, jsou všichni promáčení slanou vodou.

Urychleně vytáhnou své druhy zpátky na palubu. Upřeně hledí na oceán, čekají, až se velryba znovu vynoří, ale nedočkají se.

„Viděli jste to oko?“ zeptá se jeden z nich. „Jako by se dívala přímo na nás.“

„Je to znamení,“ poznamená Tromdur a ostatní zmlknou, protože Tromdur je obdařen *seiðem*, onou zvláštní magickou mocí, a měl by to tedy vědět.

Svein se zamračí. „Je to jenom ryba,“ odsekne. „A je moje.“

Všichni na něj zůstanou zírat. Je pravda, že letos v létě jednu velrybu ulovili, zahnali ji na mělčinu a pak ji dlouhými oštěpy ubili. Jenže ta byla poloviční než tahle, navíc obloha byla tehdy čistá a moře hladké.

„No tak, co na to říkáš?“ zeptá se Svein.

„Nech ji být.“

„Ty z ní máš strach?“

Tromdur zavrtí hlavou. Měl by strach z jakéhokoli zvířete téhle velikosti – a měl by se bát každý – to však není ten pravý důvod. Na to, aby člověk pochopil, proč tuhle velrybu nemají zabíjet, potřebuje mít *seið*, ale jeho otec téměř věcem z jiného světa nikdy nerozuměl.

„Veslujte!“ křikne Svein na muže u vesel. „Pořádně se do toho opřete!“

Obrátí loď a usilovně veslují na otevřené moře, když se však velryba znovu vynoří, je z ní už jen tečka na obzoru, téměř ztracená ve vzdušných vlnách a solí.

„Já ji dostanu,“ prohlásí Svein. „Vrátí se. A až ji najdu, pochutnám si na jejím tuku.“

„Ne,“ řekne mu Tromdur. „Prostě ji nech být. Je to znamení.“

Svein se zašklebí a odstrčí syna z cesty. „Ty a ty tvoje nesmysly. Měl ses narodit jako ženská!“

Tromdur zachytí bratrův pohled, ale Hákon jen pokrčí rameny. Otcí nemá cenu cokoli říkat, navzdory tomu, kolikrát už měl Tromdur v těchhle věcech pravdu.

Avšak pokud existuje něco, co ví Tromdur zcela jistě, pak je to tohle: tu velrybu by měli nechat na pokoji.

ČÁST DRUHÁ

„Osud Tromdura Sveinssona utkaly norny v den jeho narození, to ony seslaly onu velrybu. A potom, co se ta velryba objevila, už neměl na vybranou.“

– ze *Ságy o Haraldy Půltváři*

Ingólfssfell

NA HORÁCH V DÁLCE je po celý rok sníh, ve fjordu plave led a jediným zvukem, který člověk v nejteplejších dnech slyší, je občasné vzdálené praskání ledovce. Léto je prostě jeden dlouhý den, kdy si děti hrají a pobíhají v nekonečném stmívání, dokud z naprostého vyčerpání neusnou. V tundře raší pestrobarevné květiny a blízké kopce jsou plné ovcí.

Z posledního lovu si přivezli pořádný náklad tuleňů a na slunci teď schnou kožešiny pověšené na dřevěné rámy. Vzduch je prosycený pachem ryb.

Tromdur pozoruje matku při práci, dívá se, jak přiděluje otrokům úkoly a dohlíží na to, aby při jejich plnění nelekovali; ženy pracují u stavů, muži v přístřešcích zpracovávají tulení maso. Nikdo by se nemohl splést a považovat Tromdurovu matku za někoho jiného než za ženu náčelníka, ne když má na rukou a na krku tolik krásných stříbrných šperků. Ale v hospodářství ví, co dělá. O domácnost náčelníka se stará už ode dne, kdy se stala jeho ženou. Nosí u pasu klíče ke všem truhlicím v domě, jsou pro ni důležitější než všechny ty amulety a prsteny. Tohle je její království a dokonce i Svein si tu dává pozor na jazyk.

Matka vidí, že se na ni Tromdur dívá, a jde si s ním promluvit. Její výraz se mu nelíbí, zjevně ji něco znepokojilo. „Zase jste si s otcem vjeli do vlasů?“ zeptá se ho.

„Neudělal jsem nic jiného, než že jsem mu řekl pravdu.“

„Hm, to byla pěkná hloupost. Víš přece, jak nerad pravdu slyší, zvláště když se neshoduje s jeho názorem.“

„Jak ses to dozvěděla?“

„Včera si na tebe celý den stěžoval. Říkal, že nejsi poslušný syn.“

„Jsem poslušný až dost. Jenom prostě nejsem hloupý.“

„Jsi ještě mladý, takže to se teprve uvidí. O co vlastně šlo? Nechtěl mi to říct.“

„Chtěl se pustit za velrybou. Byla tak obrovská, že nám málem převrhla loď. Byl jsem proti.“

„Proč?“

„Ta ryba byla nestvůra. Byla moc velká na to, abychom ji dostali ke břehu, a neměli jsme dost dlouhý oštěp, aby pronikl vším tím velrybím tukem.“

„Byl tohle ten pravý důvod?“

Tromdur nemá rád, když se na něj matka takhle dívá – jako by mu dokázala číst myšlenky. „Možná.“

„Jen se přede mnou nestyď, Tromdure Sveinssone. Jsem tvoje matka. Jen mi to hezky řekni.“

„Měl jsem takový pocit.“

„Měl jsi vidění? Upadl jsi do bezvědomí?“

„Ne, ale zase za tím byl *seið*. Snažil jsem se to otci vysvětlit, ale on tvrdí, že kouzla jsou ženská práce, a jen se jim vysmívá.“

„To si o kouzlech myslí všichni, dokud je nepotřebují.“

„V tom případě on zřejmě nebude jiný.“

Matka si dá ruce v bok a důkladně si ho prohlíží. Tromdur sklopí oči a zašoupe nohama. Ví, co se mu chystá sdělit, a nepřipadá mu, že by byl připravený to slyšet.“

„Až tvůj otec zemře, staneš se náčelníkem ty. Pak pro tebe *seið* bude důležitý, tak jako byl důležitý pro mě.“

„Ale ty jsi žena.“

„Vida, ty sis toho všiml.“

„Já *seið* nenávidím. Je to prokletí.“

„Někdy ano a někdy ne. Ale ty ho máš, takže bys ho taky měl co nejlépe využít.“

Matka se otočí, všimne si, že jeden z otroků zahálí, a tak na něj křikne, nadzdvihne si sukně a vyrazí mu dát pohlavek. „Jestli ti *seið* říká, že tu velrybu nemáte lovit, tak ji nelovte.“

„A jak to mám otci říct?“

„Na to musíš přijít sám,“ odpoví mu přes rameno. „Nikdo netvrdí, že být synem náčelníka je snadné.“

Konec světa

VAXTLANTĚ PRŠÍ KREV.

Druhého dne erupce posvátné hory přestanou, zbyl po nich ve vzduchu jen rezavý opar a mdlé, okrově žluté slunce. Mraky pomohl rozptýlit svěží déšť, který však popálil každého, na koho kapky dopadly. Tohle ještě není konec, říká si Vrána, ale je to varování, že se konec možná blíží.

„Kinich Ahau se na nás zlobí,“ řekne a ukáže na rudé kaluže, které se dělají na terase.

Strašlivý vládce Zuma sedí na trůně z lebek a zírá do prázdna, jako by byl v transu. Klouby na rukou položených na opěrkách sedadla má bílé.

„Jeho podoba na Chrámu radosti se v tomhle dešti rozpouští. Není to snad dostatečné znamení? Už má dost toho našeho váhání. Chce, aby byli Motýlí lidé vyhlazeni jednou provždycky.“

„Jak si můžeš být jistý, že ta znamení znamenají právě tohle?“

Vrána se zasměje a zeptá se, jak o tom vůbec může někdo pochybovat. Odvrátí se od okna a přistoupí blíž k trůnu.

„Podívej.“ Ukáže na praskliny ve zdech paláce. Stalo se to teprve minulou zimu, země se začala třást a všichni si mysleli, že bude zničeno celé město kolem nich. Některé vyšší budovy ještě pořád nebyly opraveny.

„Včera přišel z hory jeden sedlák s tím, že jeho kozy jsou po smrti, a přitom nemají ani škrábnutí. Tvrdí, že je vzduch zkažený, a opustil své hospodářství. Říká, že bude radši žít na ulici jako pes, než aby tam nahoře zůstal ještě jediný den.“

„Podivná znamení se objevovala už dřív. A nic z nich nebylo.“

Vrána ukáže ven z okna. „Na svazích ohnivé hory jsou hluboké praskliny a ještě pořád se z nich valí kouř. To může znamenat jen jedno: Kinich Ahau se probudil, můj králi. Vzbudili jsme jeho nelibost.“

Panovník však stále váhá.

„Na pláž jsou každý den vyplaveny mrtvé ryby. V noci viděli chodit mrtvé.“

„To jsou jenom takové povídačky.“

„Musíme bohy usmířit.“

„Vyšlu své válečníky. Tentokrát přineseme dvakrát – ne, třikrát víc obětí.“

„Ne, musíme je úplně vyhladit! Jsou to kacíři a musí být z tohoto posvátného místa odstraněni!“

„A kde pak budeme brát to nejlepší maso?“ Ta poslední slova ze sebe Zuma vyrazí velmi divoce, až se mu povislé tváře roztřesou. Vrána zavrtí hlavou. Ten chlap je slaboch, kvůli němu se na ně celá ta hora zřítí.

„Podle kamenného kalendáře nastal čas posledního světa. Před námi byly tři a my jsme poslední. Pokud nebudeš jednat, snese se na nás velká pohroma. Posvátná hora vybuchne a celou Axtlantu pohltí moře.“

Slyší, jak Zuma zamumlá: „Proč se to stalo zrovna teď?“

„Protože je to tvůj osud. Ty budeš tím Velkým králem, o němž se mluví v pro-roctvích v posvátných knihách. Jsi ten, který nás přišel zachránit.“

Jenže já tomu nevěřím, pomyslí si Vrána. Stačí se ti podívat do očí. Ty jsi tak nanejvýš k ničemu. Strach v některých lidech probouzí to nejlepší, jiní se začnou chovat nezodpovědně. A tebe, můj vládce Zumo, tebe ochromil. Bojiš se tak, že sotva dokážeš dýchat.

Tomuhle člověku nemá smysl cokoli vysvětlovat. Vrána odejde.

Klidná, průzračná voda

VYPLULI NA RYBÁŘSKOU VÝPRAVU do průlivu. Svein s Tromdurem a jeho bratry a několika dalšími muži. Právě se vracejí z pláže se sítěmi, když ji uvidí. Prorazí hladinu kousek od břehu, asi tak na délku tří lodí, je závratně blízko a oni se musejí zastavit a jenom na ni v úžasu zírají. Znenadání se prudce vynoří, a když se pak s cákáním znovu ponoří, k nebi vystříknou proudy vody. Potom se v průlivu vzdaluje a raci sledují její pohyb.

Svein za ní civí s otevřenými ústy, potom se rozběhne zpátky k lodi. Tromdur mu zastoupí cestu. „Ne, nech ji být!“

Svein ho srazí na led. Tromdurovi dva bratři, Hákon a Rudovous, utíkají za ním. Svein přivádí čtyři muže, kteří vhazují dnešní úlovek do košíků, a přikáže jim, aby znovu odrazili od břehu.

Ale než dovedou zpátky do průlivu, obrovská velryba opět zmizí. Zůstala po ní jen klidná, průzračná voda a jedna jediná ledová kra plující v silném proudu.

Tromdur stojí na břehu s tváří obrácenou proti větru. Cítí rybinu a led a ještě něco jiného, něco, co si napůl představuje, ale i přesto je to skutečné.

Smrt.

Chrám radosti

VRÁNA STOUPÁ po kamenných schodech na vrchol Chrámu radosti, největší z pěti pyramid ve městě. V pravé ruce svírá nůž vyrobený z černého obsidiánu. Zastaví se několik schodů pod oltářem, aby popadl dech. Už není žádný mladík a stoupání je strmé.

Posvátná hora utichla, i když její kráter už netvoří dokonalý kužel. Teď je poškozený a k bleděmodré obloze stoupají obláčky páry. Kinich Ahau vyjádřil jasně svou nelibost a jeho hněv lidi přinejmenším povzbudil k činnosti.

Vrána pohlédne na náměstí pod sebou. Jsou na něm tisíce lidí, někteří na kánoích přepádlovali přes příkop, další zaplnili pohupující se provazové mosty. Město je nyní přeplněné poutníky a uprchlíky, u bran je obrovský nával. Vrána slyšel, že se strážím jen taktak daří situaci zvládnout.

Dívá se na to moře tváří, mnozí lidé na sobě stále ještě mají rezavě rudé bavlněné tuniky zničené božím deštěm. Věř mu, že je zachrání. *Ale co můžu dělat? Jsem jen váš kněz. Příkazy k tomu, aby se vykonalo, co se vykonat musí, může vydat pouze váš král.*

Z horní části pyramidy se ozývá dunění bubnů. Vrána začne znovu stoupat, až konečně dorazí k vrcholu.

Kývne na své pomocníky, nadechne se a zvedne pravou ruku, v níž drží lasturu. Nad městem zazní nářikavý tón svolávající lidi k modlitbám. „Ó, Kinichi Ahau, projev nám své milosrdenství a ochraň nás před ohněm.“

Jako první jsou k oltáři přivedeni ti dva strážníci, kteří nechali uniknout jejich mladé zajatce. Jeden z nich se brání, před odchodem do Motýlí země křičí a kope kolem sebe. Druhý už je smířený s osudem, přistupuje k oltáři lhostejně jako koza, téměř jako by se těšil, až bude jeho život u konce. Takoví lidé Vránu děsí.

A pak je tu ten vetchý stařec. I tady, vysoko na vrcholu chrámu, slyší, jak dav dole vydechne. Ten člověk vypadá hanebně: nemá na hlavě skoro žádné vlasy a na kostech téměř žádné maso. Jeho srdce, říká si Vrána, bude scvrklé, nebude větší než vlašský ořech. Je to pro něj šok: měl za to, že tihle Prastáři nikdy nezestárnou, ovšem ti, kdo starce zajali, přísahají, že se jim postavil a bojoval s nimi.

Co má být tohle za oběť? Vrána je přesvědčený, že tenhle staříčský Bělovlasý onu děsivou lačnost jejich boha po krvi ani zdaleka neukojí.

Stráže bezvládnou postavu přivlečou blíž ke kamenné desce. Stařec působí ochable a je tak vychrtlý, až má Vrána dojem, že je možná už mrtvý. Začne se vzpírat až ve chvíli, kdy uvidí oltář a zohavené mrtvolu strážných. Na tak starého člověka se brání docela energicky. Hrůza mu dodává sílu.

Nemohou na něj použít kyje. Na setkání s Kinichem Ahau musí být při vědomí, musí k bohu odejít neposkvrněný.

Vrána si stáhne masku přes obličej a přistoupí blíž. Jeho pomocníci mu podají nůž a čtyři stráže drží starce, který leží na obětním kameni, ruce i nohy roztažené. Je tak hubený, že Vrána téměř vidí, jak nad propadlým břichem bije srdce. Obětuje ho a dole na náměstí lidé vzdychají a nahlas opakují poslední požehnání spolu s ním. „Ó, Kinichi Ahau, projev nám své milosrdenství a ochraň nás před ohněm.“

Vrána je v tom, co dělá, skutečný mistr, a starcův křik brzy utichne. Zvedne srdce oběti oběma rukama, odnese je na kraj terasy a ukáže lidu. Potom se otočí, vydá se k Jámě posvátného vytržení a vhodí je do ohně hořícího v útrokách chrámu hluboko pod ním, za zuřivě zamračenou tvář boha vytesanou z kamene.

Ruce má potřísněny lepkavou krví. Rozmaže ji kamennému bohu po obličejí. Teprve v tu chvíli král pozvedne tvář ze země před oltářem, kde na znamení úcty leží.

Ten hlupák si myslí, že dnešní oběť bude stačit.

„Jsou bohové spokojeni?“ ptá se Zuma.

Vrána vrtí hlavou. „Potřebujeme víc srdcí.“

Leviatan

VELRYBA SE OBJEVÍ VEDLE LODI. Už to udělala potřetí a všichni jsou z toho nervózní – tedy všichni kromě Sveina. Jedno obrovské oko se na ně zahledí, pak se velryba prudce vynoří a muže zmáčí slaná voda, která z ní stéká. Zvíře jednou mrskne ocasem a zase zmizí.

„Tak odkud připlula?“ chce vědět Svein.

Honí se za ní už několik týdnů, aniž ji zahlédli. A teď tohle.

Velryba se vynoří znovu, tentokrát na druhé straně napůl zamrzlého zálivu. Plave podél pobřeží a do vzduchu vystřikuje sloup vody.

Vracejí se domů s nákladem tuleních kožešin, mrožích kůží a několika sudů velrybího oleje. Zdá se, že jejich výprava byla úspěšná, a Tromdur nevidí důvod, proč by měli kousek od domova vystavovat náklad i sebe nebezpečí, jakkoli je ta ryba pozoruhodná.

Jeho otec se dívá přes moře do míst, kudy velryba plavala, a oči mu svítí. Tromdurovi je jasné, na co myslí. Vezme Sveina za paži a odvede ho kousek stranou. „Nechme ji být.“

„Nechat ji být? Proč bychom něco takového dělali?“

„Je moc velká.“

„Samozřejmě že je velká. Vždyť je to sakra velryba.“

„Ano, a je větší než kterákoli z těch, které jsem zatím viděl. A je chytrá.“

„Chytrá? Vždyť je to ryba!“

„Opravdu?“

Svein poklepe synovi na čelo. „Chlapče, tobě přeskočilo! Co to s tebou je? Za to můžou ty ženské bláboly, máš jich plnou hlavu!“

Houkne na muže u vesel, aby se do toho pořádně opřeli, protože teď si uloví večeri na dalších padesát let. Všichni se tomu zasmějí. Jeho otec se umí dobře chvástat a tahle schopnost mu byla po všechna ta léta velmi užitečná.

A tak se pustí za velrybou. Jenže kde je?

Když se na místo, kde ji viděli, podívají znovu, je už zase pryč. Dlouhé minuty čekají, až se opět vynoří.

Svět zčerná

MOŘE JE ROVNÉ A KLIDNÉ JAKO OLEJ. Dech jim během čekání zamrzá ve vzduchu, veslaři se opírají o vesla a všichni upřeně hledí do mlhy, jestli svou kořist někde nezahlednou.

„Támhle!“ vykřikne Svein.

Velryba se vynořila mezi lodí a otevřeným mořem. Když ji viděli naposledy, držela se těsně u břehu. Co je to za tvora? Když si velryba vyčistí dýchací otvor, vidí muži opar vodní tříště. Velryba se chvilku jen tak převaluje a pak se zase potopí. Ocas plácne do vody a je pryč.

„Za ní!“

Muži u vesel jsou zmatení. Eirík Loudavý u kormidla neví, jestli by měl loď otočit na otevřené moře nebo zpátky k pevnině. Tohle nemůže dobře dopadnout. Nějak se přihodilo, že už nejsou lovci, stala se z nich kořist.

Ale co může Tromdur udělat, aby to pronásledování zastavil? Jeho otec svému synovi se zasněným pohledem naslouchat nebude. Jde mu o slávu a dobrou smrt a všichni ostatní ať jdou k čertu.

Veslaři se znovu opřou do vesel a začnou nabírat rychlost. Kdyby věděli, kde velryba je, pokusili by se ji hnát k pobřeží, aby uvízla na pláži. S kteroukoli jinou velrybou by se jim to možná povedlo.

Prořezávají teď vlny slušným tempem, ale po jejich kořisti pořád ještě není nikde ani památka. Tromdur má podezření, že je někde za nimi nebo pod nimi, že plave v hlubinách. A má pravdu. Najednou se velryba znovu vynoří těsně vedle nich. Muži vykřiknou leknutím, někdo po ní v panice hodí oštěp. Ten ji škrábne nad prsní ploutví a pak od jejího těla odpadne. Voda se zbarví krví. Kolos vyrazí pryč, vrací se na otevřené moře. Svein přikáže veslařům, aby znovu pořádně zabrali, pustí se za zvířetem do vzdutých vod, rozrážejí vlny.

Jedno veslo odskočí, udeří Óláfa Černého do obličeje, a on se s křikem zhroutí k palubnímu odtoku.

Svein se přesune na příď. Vidí, jak jeho kořist míří na otevřené moře, a představa, že mu unikne, ho dovádí k zuřivosti.

Najednou je velryba pryč.

„Obrať to!“ zařve Svein na Eiríka Loudavého a jejich loď se natočí bokem k vlnám, jak se veslaři snaží jeho příkaz vyplnit. Na takovém moři je to nebez-

pečný manévr. Tromdur ví, co se stalo. Velryba se ponořila a v tuhle chvíli je hluboko pod nimi. Ostatní to vědí také a dívají se přes boky lodi, jestli ji nezahlédnou. Nemusejí čekat dlouho.

Když kolos prorazí vlny, udeří ocasem do lodi, jako když se kráva ožene po mouše. Lodní trup praskne a rozlomí se vejpůl. Než se Tromdur vzpamatuje, ocitne se v ledové vodě a snaží se ze všech sil vysvléknout z pláště z tulení kožešiny, který ho táhne ke dnu. Zalyká se slanou vodou.

Kus naplaveného dřeva, který po něm mrští vlny, mu jen taktak neurazí celou zatracenou hlavu. Když dřevo proplouvá kolem, chňapne po něm a pevně se drží.

Rychle se ohlédne. Kolem dokola se mezi troskami lodi pohupují hlavy. Pruhovaná plachta je namotaná na stěžň, náklad kožešin už napůl skončil ve vlnách. Voda je tak studená, že Tromdur sotva popadá dech. V tomhle dlouho nevydrží.

Znovu stočí pohled k pevnině. Od břehu se sem blíží čluny, ostatní viděli, co se stalo, jedou jim na pomoc, ale on si není jistý, jestli ho chlad nezabije dřív, než k němu stačí dorazit. Do vzduchu vystříkne gejzír vody. Je to ta velryba, převalí se na bok a on se jí dívá do nekonečně hlubokého oka. Zasměje se, ocení její sílu a mazanost. On otci říkal, že to takhle dopadne, vůbec se za ní neměli pouštět.

A pak uvidí Sveina, je ve vodě pouhých dvacet temp od něj. Jeho otci stéká po tváři krev z rány na hlavě. Něco křičí, ale Tromdur mu nerozumí. Svein k němu vztáhne ruku.

„Tromdure! Pomoz mi!“

Ale Tromdur zaváhá. *Musím k němu*, pomyslí si, ale zůstane na místě. Dívá se, jak hlava jeho otce mizí pod vlnami. Svein je jinak zdatný plavec, zřejmě tedy ve chvíli, kdy se jejich loď převrátila, utrpěl nějaké zranění.

„Tromdure!“

Vtom se z vody znovu vynoří velryba, opět prorazí hladinu. Tromdur vidí vi-
lejší nalepené na jejím obrovském bílém břiše, jako by nad nimi chvíli visela ve vzduchu. Jeho otec vzhledne a něco vzdorně vykřikne, potom se mohutné zvíře znovu prudce ponoří a z moře vystříknou oblaka pěny. Když se Tromdur na to místo podívá znovu, je Svein pryč.

Co jsem to udělal? Kdybych plaval k němu, možná by se mi podařilo dostat nás oba z cesty. Mohl jsem ho zachránit. A přitom jsem tady, držím se života zuby nehty, a můj otec se zatím pod ohromným břichem velryby utopil.

Slyší čísi hlas – Hákon, jeho bratr, na něho volá z jednoho ze člunů, které u břehu spustili na vodu. Tromdur se ale příliš stydí, než aby se k němu vydal. Nakonec bude asi přece jenom lepší, když tu dnes zemře.

Konečně povolí sevření a kusu dřeva se pustí.

Hlava mu zajede pod hladinu a svět zčerná.

Vzápětí už ho silné ruce vlečou na pláž. Ze svahu sbíhají k pobřeží ženy a nesou pokrývky, do kterých ho zabalí. Muži ho odnesou do domu a uloží u ohně. Nedokáže své tělo přimět, aby se přestalo třást, a tak si jeho sestry lehnou vedle něj a pokoušejí se ho zahřát. Slyší, jak všude kolem něj lidé mluví zvýšenými hlasy, a když otevře oči, vidí, jak dovnitř přinášejí otcovo tělo. Svein je v obličejích sinalý, má mrtvé rybí oči a Tromdur si vzpomene, jak k němu těsně předtím, než se velryba naposledy vynořila, vztahoval ruku. *Měl jsem plavat k němu. Jsem lepší plavec.*

Hákon se k němu skloní a šeptá mu do ucha: „Vrať se k nám, bratře. Ne abys nám umřel. Jsi teď náš nový náčelník.“

Víra

NA VELEKNĚZE JE JEŠTĚ MLADÝ, i když vzhledem k nažloutlým tvářím a smrtelné bledosti vypadá mnohem starší. Za to může všechna ta krev, kterou bůh požaduje. Některé dny Vránu břemeno obětí zmáhá a cítí se slabý. Ale on se ho nezrekne; je veleknězem Karibů a je jeho povinností a zároveň i vášní veřejně předvádět, že je bohu ze všech nejvěrnější, nejoddanější.

Rozhlédne se po ostatních v místnosti, jejich tváře jsou skryté ve stínu. Jediné světlo zde poskytují dvě menší olejové lampy ve výklencích ve stěnách a tlumená záře linoucí se z koše s ohněm uprostřed místnosti. Vezme do ruky obsidiánový nůž a nařízne si předloktí, nechá krev z žíly odkapávat do nefritového poháru. Když je pohár plný, vychrstne jeho obsah do ohně.

Acalan sebou trhne. *Tohle není žádný muž*, pomyslí si Vrána. *Je rozmazlený a až příliš dobře živený. Samolibý. A vedle něj stojí ten tlustý pitomec Topoli.* Měli by žaludek na tohle? Jediný z těch tří, kdo má skutečně víru, je generál Kavak, který s sebou sice přivádí armádu, ale jestli se k němu přidá jen on, nebude to stačit.

Vrána vystoupí ze stínů a promluví tichým hlasem:

„Před třemi dny nám dvě z našich obětí unikly. Byli to Bělovlasí, Prastaří, nejlepší krev. A my mohli našemu bohu obětovat jenom kostlivce se scvrklým promodralým srdcem, který téměř ani nestál za tu námahu.“

„Vždyť těm dvěma pomohl k útěku sám Kinich Ahau,“ namítne Acalan.

„Protože byl s tím, co mu hodláme obětovat, nespokojený. Jenom dvacet srdcí, naše první oběť za deset měsíců.“

„Proč tedy nedal svůj hněv najevo potom?“

„Ty se mě ptáš na tohle? Znáš snad myšlenky našeho boha lépe než já?“

„Já jenom říkám, že tomu nerozumím. Vysvětli mi to. Copak to není tvoje práce?“

„Už jsem to vysvětlil dost jasně. Je to znamení. Kinich Ahau říká těm z nás, kdo v něj doopravdy věříme, co musíme udělat.“

Pohlédne na ostatní v naději, že ho podpoří. Kavak a Topoli uhnou očima.

„Jestli Motýlí lidi vybijeme, co s námi bude? Co budeme jíst?“

„To, co jsme jedli vždycky. Kozy, kraby, psy.“

„Nemusíme je zabíjet všechny. Možná stačí jenom ještě pár dalších.“

„Jsou to nevěřící! Náš bůh nechce jenom pár srdcí, aby se neřeklo. Musíme mu ukázat, že v něj skutečně věříme.“

„Pokud už nebudou žádní Motýlí lidé, nezačneme se jíst mezi sebou? Maso představuje výnosný obchod.“

„Náš bůh nemá pro obchod pochopení,“ odsekne Vrána. Ví, jak Acalan přišel ke všemu tomu bohatství – udělal si z obětí výnosnou živnost. Kéž by tyhle tři tak nepotřeboval! Jenže momentálně nemá jinou možnost.

Pohlédne na vznešeného pána Topoliho, který za celou tu dobu nepronesl jedině slovo. Teď konečně řekne: „Za celou dobu naší existence jsme dosud žádného krále nesvrhli. Jak se asi náš bůh bude dívat na tohle? Král je přece jeho hlasem tady na zemi.“

„Zuma už neví, co má bůh na srdci a co zamýšlí. Proto na nás také přivolal takový boží hněv!“

Nakonec se Vrána podívá na Kavaka, ten však zavrtí hlavou. „Šel bych do toho s vámi, ale samotná armáda nestačí. Potřebujeme, aby na naší straně byly i vznešené rody.“

Acalan pohlédne na Topoliho. Ti dva se navzájem nesnášejí, ale přinejmenším v téhle záležitosti jsou zajedno.

„Pokud budeme postupovat ukvapeně, všichni skončíme na obětním kameni,“ nechá se slyšet Acalan. „Zatím bychom měli počkat, jak se věci vyvinou.“

Spolu s Topolim vyjdou z místnosti. Vrána upřeně zírá do věčného ohně. Vysoko nad jejich hlavy vyletují z Jámy posvátného vytržení jiskry. „Nech mě o samotě,“ vyzve generála.

Když Kavak odejde, odříká Vrána modlitbu ke Kinichi Ahau. „Pomoz mi najít sílu, abych ti mohl sloužit,“ mumlá. „Dej, ať jsem tě hoden. Chci, abys na mě byl pyšný a abys mě v posmrtném životě pozvedl. Přiměju je, aby mi nasloužili, uvidíš.“

Bruhecchio hledá svého vnuka a dozví se, že si hraje se svými milostnicemi. To je celý on. Každou chvíli může nastat konec světa a on se nezajímá o nic jiného, než jak ohnout nějakou hezounkou kočičku přes balkon. Když jeho strážci vidí, jak se k nim Bruhecchio chodbou blíží, polekají se. Nemohou jí samozřejmě přístup ke svému pánovi zakázat, za to by je nechala nabodnout na rožen a dala by si je k večeři. Jenže ani jejich mladý pán nebude potěšen, když ho teď stařena vyruší.

Popravdě řečeno jejich pán momentálně nemůže přes balkon ohnout žádnou ze svých dívek, to kvůli tomu krvavému dešti, co padá z nebe, a tak se místo toho rozvaluje na rákosové rohoži na vyvýšeném prostoru na spaní s rukama

nataženými za hlavou, na obličejích mu obkročmo sedí děvče s hustým porostem v intimních partiích a dvě další kočky jsou v plné práci o kus níž. Připomínají staré ženě dvě vyhladovělé děti, které hltavě okusují krocení stehno a po bradě jim stéká štáva. Bruhecchio upozorní účastníky těch malých orgií na svou přítomnost tím, že na dlaždici u svých nohou hlučně upustí Knihu slunce a měsíce. Dívky vypísknou a rychle se škrábou dolů z lůžka. Malinoco se pokusí něčím zakrýt.

„Jsem stará žena. Tohle všechno už jsem viděla,“ podotkne Bruhecchio, ale její vnuk mezitím už stejně našel plášť a zabalil se do něj. Upírá na ni rozzuřený pohled.

Dívky si posbírají oblečení a protáhnou se kolem ní ze dveří ven. Bruhecchio tu poslední kopne do zadní části těla, aby její odchod urychlila.

„Co to děláš?“ zeptá se jí Malinoco s veškerou důstojností, jakou dokáže dát dohromady mladý muž, kterého babička přistihne nahého a s erekcí, již nedokáže zakrýt.

Stará žena mu zapíchne pokřivený ukazováček do tváře. „Zvedni tu knihu.“

„Nemáš právo sem takhle vpadnout.“ Jeho hlas zní jako zapištění. Zvedne knihu. Desky jsou vyřezány z cedrového dřeva a osázené perlami, pergamenové stránky drží pohromadě proužky z lidské kůže. Malinoco drží knihu v náručí, jako by to bylo dítě někoho jiného.

„Copak ty jsi neslyšel, jak celé odpoledne duní bubny?“ zeptá se ho Bruhecchio.

„Samozřejmě že ano, já...“

„A přitom se věnuješ tomuhle? Smilstvu?“

„A co bych měl asi tak dělat?“

„Jsi budoucí král Karibů. Rozumíš? A kněz vyhlásil, že přichází konec světa!“

„S tím já nemůžu nic dělat.“

Na tak starou ženu je Bruhecchio překvapivě hbitý. Bleskurychle se ocitne na druhé straně místnosti. Vidí, jak sebou její vnuk trhl. Myslí si, že se ho chystá uhodit. Místo toho mu vytrhne knihu z rukou a odnese ji k výklenku ve zdi. Hoří tam louč, díky níž je tam lepší světlo.

„Přečti tohle.“

Malinoco přistoupí blíž a pohlédne jí přes rameno na zažloutlé stránky. Bruhecchio na jednu z nich ukáže. Četla mu ten text už mnohokrát, měl by ho dokázat zopakovat zpaměti slovo od slova. „Já vím, co se tam píše,“ obrátí se k ní.

„Takže ti do té tvé lebky přece jenom něco proniklo, co? Přečti to!“

„Je to proroctví o Konci dní.“

„A co je prvním znamením, že nadchází konec světa?“

„A z nebes bude padat krev a hora se bude otrřávat hněvem.““

„Pokud to proroctví zní takhle, nepřipadá ti, že se to velmi podobá tomu, co se právě děje?“

„Ale co s tím můžu dělat?“

„Můžeš nás zachránit.“

„Já?“

„Vrána tvrdí, že jsme ztratili přízeň bohů. Říká, že za to může tvůj strýc, protože nebyl dost zbožný, a Kinich Ahau se proto rozhněval. Víš, že Vrána připravuje spolu s vojskem a starými rody převrat?“

„Ale on je přece pouhý kněz.“

„Je to fanatik a ti jsou nebezpečnější než místnost plná zmijí. Lidé jako on nemají rozum a ničeho se nebojí. Kolují zvěsti, že připravuje povstání a chystá se Zumu svrhnout.“

„Ale strýc je naším králem už dvacet let!“

„Když se dnes vracel z chrámu, lidé na náměstí na něj pokřikovali. Nazývali ho *podvodníkem*. Podle nich za naši současnou situaci může on.“

Bruhecchio odhrne těžký kožený závěs zakrývající dveře na terasu. Stoupne si ven do rudého deště. Vidí, jak sebou její vnuk trhl. Déšť ji na holé kůži pálí jako voda s čili papričkami, přesto vztáhne ruce, jako by ty krvavé kapky přinášely požehnání.

„Podívej se na sebe,“ řekne s pohledem upřeným na Malinoca krčícího se za závěsem. „Vždycky jsi býval nedochůdce. Vždycky ses všeho bál.“

„Já se nebojím.“

„Tvůj otec býval zrovna takový.“

Malinoco rozhořčený tou urážkou ztěžka polkne.

„Slyšel jsi někdy o Kacířské knize?“

Mladík zavrtí hlavou.

„Viděla ji jenom hrstka lidí. Je to pradávné proroctví o velikém králi, který jednou přijde a zachrání město před zkázou.“

„Kde je ta kniha?“

„Zmizela. Říká se, že ji ukradli kněží. Ale já ji kdysi, když jsem byla ještě malá, viděla.“

„Proč by ji kradli?“

„Proč kněží něco ukradnou? Aby si zajistili větší moc.“ Bruhecchio se vrátí dovnitř, pryč z krvavého deště. „Ale ta moc by měla patřit tobě.“

„Jak to myslíš?“

Bruhecchio si povzdychne. Ten chlapec je ze všeho toho sexu a zkvašené maniokové šťávy celý zpitomělý. „Tohle je tvoje chvíle. Musíš svrhnout Zumu a zmocnit se trůnu sám.“

Malinoco ucouvne. „Ale vždyť tohle přece chce udělat Vrána, ne?“

„Vrána chce, aby na trůn dosedl některý zástupce starých rodů, někdo, kým by mohl manipulovat. Tvůj strýc je slabý a město teď potřebuje na trůně silného muže.“ Přiloží mu pokroucený prst k hrudi. „Tebe.“

„Ale já... Nejsem připravený...“

„To ty jsi ten Vyvolený. Je to v Knize.“

„Já... já nemůžu.“

„Jestli se chceš stát strašlivým vládcem Karibů, další šanci už nedostaneš. Pokud Zuma zůstane králem i nadále, všichni zemřeme. Musíš se zmocnit trůnu z lebek a udělat to, co je nutné pro naši záchranu. Budu ti nablízku a pomůžu ti.“

Malinoco váhá.

„Jak moc po tom toužíš?“

Mladík těká pohledem po místnosti, přemýšlí, jak z toho ven. Už od dětství dával vždycky přednost cestě nejmenšího odporu.

„Bůh promluvil. Zuma mu přináší rok od roku méně a méně obětí. Zlenivěl a obrátil se zády k pravé víře. Teď nás můžeš zachránit jen ty.“

Ten kluk, ten ubožák přesto stále váhá.

Bruhecchio ztiší hlas. Vezme ho kolem ramen. „Představ si, jak sedíš na trůně z lebek a lidé volají tvé jméno. Můžeš být něčím, čím tvůj strýc nikdy nebyl. Vím, že o tom sníš. Tohle je tvůj okamžik, tvůj osud. Povím ti, co musíš udělat.“

„Nevím, jestli to dokážu.“

Bruhecchio sáhne do záhybu šatů a vytáhne odtamtud keramickou lahvičku s korkovou zátkou. Zátku odstraní a nalije obsah lahvičky do poháru z tepaného zlata, který podá vnukovi. „Tady máš.“ řekne.

Malinoco si pohár zvedne k nosu. „Odporně to smrdí!“

Vede mu ruku s pohárem k ústům. „Vypij to.“

„Co je to?“

„Odvaha. Vyrobila jsem ji pro tebe.“

Mladík stále váhá.

„Je to jenom zauzený leknín, z něj se pak uvaří tenhle čaj. Požádala jsem šamana, ať ho pro mě udělá. No tak, ochutnej. Dodá ti to kuráž, protože přísahám, že od přírody v sobě žádnou nemáš.“

Malinoco lektvar vypije jediným douškem. Část mu steče dolů po hrdle, protože nemá vousy, které by tekutinu zachytily. Vzhledne k babičce a oči mu září.

„Ještě pořád si myslíš, že to nedokážeš?“ zeptá se ho Bruhecchio šeptem.

Usměje se na ni. „Já dokážu cokoli.“

Oheň a led

JEHO OTEC JE ULOŽEN NA LOĎ a kolem něj jsou naskládány otepi suchého dřeva. Vedle sebe má věci, které s ním půjdou do Valhally, nepromokavý plášť na moře, hromadu měděných a stříbrných mincí, náramek zhotovený z téměř ryzího zlata a pás z mrožích klů. Jeho kůň byl obětován, i když to Tromdurovi málem zlomilo srdce; půjde do zásvětí spolu se svým pánem, aby na něm Svein mohl ten poslední den vyrazit do bitvy.

„Měl by s sebou mít i svůj meč a zbroj,“ poznamená Rudovous.

Tromdur zavrtí hlavou.

„Proč bys sis je měl nechávat ty?“

„Protože si přál, abych si je vzal,“ odpoví tiše Tromdur.

„Jak to víš?“

„Řekl mi to.“

„Mně nic takového neřekl.“

„Neřekl ti vůbec nic,“ vmísí se do rozhovoru Hákon, který chce i dnes bratra vyprovokovat ke rvačce. „Nic ti neřekl, protože jsi hňup.“

Tromdur se postaví mezi ně.

„Měl by mít při sobě alespoň svůj meč, aby bohové věděli, že k nim přijíždí významný náčelník,“ pokračuje Rudovous.

„On prostě jenom nechce, abys ho měl ty,“ obrátí se Hákon k Tromdurovi.

„Tenhle meč je v naší rodině už sedm generací,“ připomene bratrovi Tromdur. „Má cenu hřivny zlata, šestnácti dojnic. Nenechám ho potopit na mořské dno, aby tam v ledové vodě zrezivěl.“

Tromdur má teď meč v kožené pochvě připnuté u pasu. Rudovous vrhne na zbraň rozzlobený pohled.

„Závidí ti,“ poznamená Hákon.

Tromdur se už brodí mělkou vodu, aby pohřební loď zapálil. Moře je ledově chladné a za pár okamžiků už necítí nohy. Jeho otec vůbec nevypadá tak, jako vypadal za života; obličej má sinalý, už teď působí scvrkle. Tromdur ještě zkontroluje, jestli mu opravdu pečlivě ostříhali nehty. Až přijde Ragnarök, mrtví vyplují do války na lodi, jež bude držet pohromadě díky nehtům nebožtíků, a je důležité, aby i Svein přispěl svým dílem.

Tromdur přiloží pochoděň k troudu a vzápětí vyšlehnou plameny. Jeho dva bratři se k němu připojí a společně odstrčí loď od břehu. Je právě odliv a proud rychle unáší loď do průlivu. Tam na hloubce mezi krami Sveina konečně pohltní plameny a led.

To nestačí

POSVÁTNÁ HORA ZNOVU S DUNĚNÍM OŽILA. Ze čtyř různých prasklin ve skále stoupá pára a žhavá řeka lávy se teď pomalu, ale jistě valí po svahu dolů. I na vzdálenost dvou set kroků je cítit nesnesitelné vedro. Malinoco zvedne paži, aby si chránil tvář. Ve druhé ruce svírá mokrý kus látky, kterým si zakryje nos a ústa. Tedy ta látka byla mokrá ještě před chvilkou, teď je vysušená a křehká jako staré listí. Vzduch chutná po síře a slunce celé dopoledne ani nezahlédlí. Popel a drobounká zrníčka pemzy poletují kolem jako mlžný opar.

Nastává konec světa. Teď už to neříkají jenom kněží.

Malinoco pohlédne dolů, do údolí pod nimi. Tam dole kdysi bývala vesnice. Chaty se střechou z palmových listů včera vybuchly jako ohnivé koule a to, co ještě zbylo, bůh už brzy spolyká také. Na poli se válejí mršiny koz a psů pokryté jemným šedým pemzovým prachem, ta zvířata jsou už mrtvá, protože se napila znečištěné vody nebo se otráвила jedovatým popílkem.

„Tak tohle bude i náš osud, pokud něco neuděláš,“ připomene vnukovi Bruhecchio.

Zuma vystoupí z hloučku svých rádců a osobních strážců. I on je celý šedivý, ale u něj je příčinou strach, nikoli padající popel.

Na sobě má kompletní obřadní oděv, obličej mu zakrývá nádherná tyrkysová maska s chocholem z pavích per, na krku mu visí perleťový kotouč, který je uprostřed vykládaný zlatem, na ruku má náramky se zlatými zvonky a dalšími přívěsky, na nohou sandály zdobené obsidiány. Přes ramena má přehozený bohatý, karmínově rudý plášť lemovaný zlatem, symbol královské moci. Ale žhavé částčky popela poletující ve vzduchu mu propalují oblečení a jeho pomocníci mají plné ruce práce, jak se snaží doutnající uhlíky uhasit. Tvář má Zuma sice schovanou pod maskou, ale ruce ho prozrazují: když do nich bere zlatou misku s čerstvým srdcem, kterou mu podává Vrána, viditelně se mu třesou.

Chystá se vyrazit sám ke stěně pohybující se lávy.

„Co to ten hlupák vyvádí?“ zamumlá Bruhecchio.

„Čí je to srdce?“ zeptá se jí Malinoco.

„Jednoho ze strážných, kteří nechali uniknout Bělovlasé. Myslí si, že může Kiniche Ahau ošálit. Je to urážka. Tohle on si myslí o našem náboženství! Vrána ho varoval, že to takhle jenom zhorší, ale on už je zoufalý.“

Král se pustí nahoru ke stěně z lávy, hlavu má skloněnou a misku drží před sebou. Všichni zatají dech. Je to přece strašlivý vládce Karibů, vyvolený Kiniche Ahau tady na zemi.

Tradice praví, že se skutečný král nemůže popálit.

Jenže Zuma už po pár krocích klesne na kolena a položí misku na zem. Rychle odřikává modlitby.

„Je příliš daleko,“ podotkne Bruhecchio. „To nestačí.“

Zuma se pokouší uhasit doutnající uhlíky na plášti, ale jenom si popálí ruce. Ze vši té síry ve vzduchu se rozkašle a začne vydávat dávivé zvuky. Půl Axtlanty je následovalo sem nahoru a teď se na to představení dívá. Je to ostuda.

„Napřed bohu přinese obyčejné srdce a tváří se, jaká to není úžasná oběť. A teď ještě Kiniche Ahau nutí, aby si pro ten dar sám sáhl. Překvapuje snad někoho, že se na nás bůh zlobí?“

Ozve se pronikavé zanaříkání, jeho původcem je Zuma. Chytila mu obřadní maska. Strhne si ji a odhodí stranou.

V panice couvá a přitom kopne do misky a převrhne ji. Srdce vypadne na zem. Když to vidí kněží, zasténají a začnou si mezi sebou něco šuškat. Kinich Ahau nedostane svůj pokrm v nádobě z tepaného zlata, kterou pro něj připravili, bude ho muset sníst ze země jako pes.

„Co jsem ti říkala?“ zašeptá Bruhecchio vnukovi.

Král upadl a v panické snaze dostat se pryč se poranil. Jeho rádci a dvorané mu spěchají na pomoc.

Bruhecchio popadne vnukovu útlou paži. „Tohle je tvoje chvíle,“ řekne mu a kývne hlavou směrem k hloučku kněží. Vrána už rozzlobeně odchází, další kněží ho následují. Malinoco mu nevidí do obličeje, zakrývá ho obřadní maska v podobě lebky, ale dokáže si představit, jak se ten člověk tváří.

„Jen se na ně podívej,“ zamumlá Bruhecchio. „Už se rozhodli. Teď přišla ta správná chvíle, vhodnější příležitost už nikdy nenastane.“

„Co chceš, abych udělal?“

„Mám plán, pokud jsi natolik muž, aby sis ho troufl provést. Máš na to dost odvahy?“

Malinoco sleduje, jak se láva pomalu šine dál a dál. Srdce na zemi zčerná a syčí.

„Jestli něco neuděláme, bůh sem přijde a všechny nás zničí. Kniha slunce a měsíce hovoří jasně. Tohle je jen varování. Až to přijde, jeho hněv nás zaplaví a on pohltní celý náš ostrov. Nemůžeme mu uniknout. Musíme udělat, co je správné.“

Zuma hlasitě křičí, pokožku na obličeji a na hrudi má jasně rudou. Jeho sloužící ho polévají vodou a on jim spílá, protože ji nelíží dostatečně rychle.

„Až se tohle roznese po městě, je se Zumou konec,“ prohlásí Bruhecchio.

„Na to, aby byl králem, podporu lidu nepotřebuje. Je posledním z našeho rodu, stojí těsně přede mnou a mým bratrem.“

„Tvůj bratr je prostáček. Nyní je tu jen jeden skutečný král.“

„Co na to řeknou lidé?“

„Na tom, co řeknou, nezáleží. Copak to nechápeš, chlapče? Zuma tě teď bude muset zabít. Nemá na vybranou. Představuješ pro něj přímou hrozbu. Být tebou, dám si dnes večer dobrý pozor, abych využila služeb svých ochutnávačů, a taky bych zdvojnásobila hlídky u svých dveří. Musíš mě poslechnout a udělat, co ti říkám, jinak se jako další setkáš s Kinichem Ahau ty.“

„Motýlí lidé tvrdí, že se vracejí jejich bohové, aby je zachránili.“

„Pověry a nesmysly. Nás teď může zachránit jen jediný bůh.“ Obrátí se k němu, vezme ho za ramena a přiblíží ústa k jeho uchu. „A jen jediný král! Jestli se trůnu nezmocníš ty, všichni zemřeme! Musíš jít k hoře a promluvit si se samotným Kinichem Ahau!“

„Jak by se kdokoli mohl dostat dost blízko támhle k tomu?“ zeptá se jí s pohledem upřeným na nemilosrdnou řeku lávy, která se pomalu přibližuje k převrácené zlaté misce.

„Ukážu ti to,“ slíbí mu Bruhecchio.

Zumu teď nesou kolem nich, sluhové si ho vyzvedli na ramena. Na kůži se mu už začaly dělat puchýře. Naloží ho do nosítek a sténajícího bolestí přepravují zpátky do města.

Jen jedinkrát se ohlédne přes rameno na posvátnou horu, která ho proklela. K nebi nepřestávají stoupat oblaka kouře a páry. Zuma musí vědět, že je ztracen.

Den už pomalu končí. Jejich králi a vládci nic dobrého nepřinesl.

Když Bruhecchio vchází do paláce, Vrána právě vychází. „Jak mu je?“ zeptá se ho.

„Přežije to.“ Pak kněz ztiší hlas. „Přežije to, aby nás všechny přivedl do záhuby.“

Kéž by se k ní tak nepřibližoval. Ten člověk neustále nosí ten svůj honosný plášť s peřím a masku a obojí používá při obětování. Teď je první letní den a v takovém vedru Vrána páchne tak, že by to porazilo i supy. Pod nehty má zbytky zaschlé krve, vsákly se i do pláště. Je prý ušit z lidské kůže, alespoň se to říká. Zuby má opilované do špiček a v nich navrtané dírky, do kterých jsou vsazené kulaté kousky červeného hematitu. Taková vylepšení směji nosit jen kněží. Jinak je nemají povolena ani urození lidé.

„Kinich Ahau chce, abychom Motýlí lidi smetli z povrchu zemského,“ prohlašuje Vrána. „Říkal jsem mu to, ale on mě odmítá poslouchat.“

„Kde jinde budeme brát maso?“

„Takhle mluví i náš král. A taky Acalan. Ty jsi s nimi zajedno?“

„Chápu jejich argumenty.“

„Musíme nevěřící nemilosrdně vyhladit a s těmihle méně důležitými záležitostmi si budeme dělat starosti až potom. Je třeba mít dostatek víry a udělat to, co nám náš bůh přikazuje. Příliš jsme se odchýlili od starých obyčejů. Pamatuju si doby, kdy jedna Slavnost srdcí trvala celý den a noc.“

„Za starých časů tu bylo víc Bělovlasých na zabíjení.“

„Musíme tu znovu zavést boží řád. Jestli je na to král příliš slabý, udělám to já.“

„Prohlásil bys sám sebe králem?“

„Král je služebníkem božím, tak jako my všichni.“

Velekněz důstojně odkráčí, matný plášť s černými péry mu při chůzi šustí. Nebezpečný člověk, tenhle Vrána. Má jedinou slabinu – je dokonale předvídatelný.

Kristus

SEDM DNÍ PO SVEINOVĚ SMRTI se koná *sjaund*, pohřební slavnost. Tromdur předloží hostům poslední rodinné zásoby sušených ryb a tuleního tuku a zabije i poslední z prasat a koz.

Mají tu deset obrovských železných kotlů, v nichž se vaří skopové a vepřové kýty. Na rožních se opéká spousta kuřat. Nanosili do síně veškeré zásoby medoviny a piva.

Sešla se tu celá osada i tři *goðar* ze sousedství, kteří sem na lodi spolu se svými osobními strážci připluli už včera. Už méně vítaná je skupinka misionářů Bílého Krista krále Óláfa, kteří se zrovna dnes ráno objevili na pobřeží.

Hákon stojí s rukama v bok a pozoruje je. „Co tady dělají?“

„Potíže, jako vždycky,“ ušklíbne se Rudovous.

Mnich, který skupinku misionářů vede, zamíří k nim, a Tromdur má za to, že jde vyjádřit zesnulému úctu, zdá se však, že je ten člověk přišel pokárat.

„Jeho duše je zatracena,“ prohlásí mnich. Je to Ir, kysí obličej mu rámuje tonzura zrzavých vlasů. Přímočarý, upřímný a nejspíš se domnívá, že je to tak správně. Tromdur ho už teď nemůže ani cítit.

„Než jste jeho tělo poslali do hlubin, měli jste mě nechat, abych ho vykoupil. Mohl jsem se pomodlit za jeho duši. Teď míří vstříc věčným mukám.“

Rudovous se do něj chce pustit, ale Tromdur a Hákon mu zastoupí cestu. A ten hlupák kněz jenom zamžiká, jako by nechápal, co na jeho slovech Rudovouse tak popudilo.

„Vypadni odsud!“ zařve na něj Rudovous. „O tebe ani o toho tvého Bílého Krista tady nikdo nestojí.“

„Náš král mě sem poslal, abych vás přivedl ke spáse.“

„Náš král to není! Tady nám nikdo nevládne!“

„To povězte králi Óláfovi,“ odvětlí mnich a odkráčí.

Za starých časů by po pohřební slavnosti znásilnili a obětovali nějakou dívku. *Co by asi ten mnich říkal na tohle?* pomyslí si Tromdur. Tenhle obyčej tady zarázil sám Svein. Byl sice tvrdohlavý, paličatý a prchlivý, ale byl to dobrý člověk a lidé ho následovali, protože si ho vážili.

Mohl jsem ho zachránit. Kdybych se byl býval pustil toho stěžně, mohl jsem

k němu doplavat a dostat ho pryč dřív, než si ho vzala ta velryba. Jsem zbabělec – a nikdo to neví.

Ale vědí to bohové.

Kdykoli zavře oči, vidí otcovu tvář. Svein právě teď v síních Valhally zaplazuje své spolustolovníky nejrůznějšími historkami o svých výpravách a svůj příběh zakončí líčením vlastní smrti.

A tak jsem se topil a volal jsem na svého syna, aby mi připlaval na pomoc. A víte, co udělal? Neudělal nic. Vůbec nic! Jenom se dál držel jako klíště kusu plovoucího dřeva a nechal mě umřít!

A Ódin s Tórem vzhlednou od hostiny. *Aha, a jak že se ten zbabělec jmenuje?*

O pár hodin později, když je hodování a hýření v plném proudu, se Tromdur rozhlíží po tvářích ostatních osadníků a přemýšlí, jestli ho budou následovat stejně přirozeně jako předtím jeho otce.

Mnich už se na hostině zdržuje déle, než je komukoli milé, zadarmo popíjí a každému, kdo mu je ochoten naslouchat, vypráví o novém kostele, který staví. Kdyby měl trochu rozumu, radši někam zaleze, aby nebyl tak na očích.

Je to jeden z těch chlapíků se zvučným hlasem, který člověku rve uši. Tromdur ho slyší přes celou síň. „Král Óláf mě poslal, abych tu postavil svatý kostel a přivedl vás všechny na jedinou pravou víru,“ sděluje mnich několika mužům usazeným v rohu. Většina z nich mu spílá a jeden mu dokonce plivne na hábit a odejde, pár jich ale zůstává na místě.

Koneckonců je to jenom náboženství. Jeden další bůh přece neuškodí, ne? Člověk jich nemůže mít příliš mnoho.

Tromdur sám to moc nechápe. Ale zdá se, že král Óláf má tohle Bílého Krista dost rád; nechává jeho kněze, aby stavěli ty své kostely po celém jeho království.

No dobře, na své půdě si král Óláf může dělat, co chce, jenže tohle je Tromdurovo hájemství a pohřební hostina za jeho otce, a on už toho má dost. Přejde místnost, popadne mnicha za hábit, zmačká látku v hrsti a zvedne mužíka nad zem. „Teď není ten správný čas o tomhle mluvit,“ zavrčí. „Právě jsme poslali otcova ducha k našim bohům. Nechceme poslouchat řeči o těch tvých.“

Zvládl by to sám, ale Rudovous si prostě nemůže pomoci. Připotácí se k nim, už je pořádně nalitý pivem a oči mu blýskají. „Vypadni odsud,“ houkne na mnicha. „Nejsi tu vítán.“ A jen tak mimochodem ho udeří pěstí do tváře.

Hákon Rudovouse odstrčí.

„Kristus pro vás trpěl a zemřel!“ Mnich vyskočí na nohy, z nosu mu crčí krev, u krku si přidržuje krucifix. Rudovousovi, který právě sahá po noži, to nic neříká.

„Jestli po tom tak toužíš, můžeš trpět a umřít taky!“

Hákon se ho snaží zadržet a Tromdur mezitím postrkuje mnicha ke dveřím.

„Mě nemůžete umlčet! Král Óláf mě sem vyslal, abych tu postavil kostel a založil misii. Mám posvátný úkol!“

Rudovous je tak rozzuřený, až má ve vousech pěnu. Situace začíná být nebezpečná. Muži ustupují a sledují, co se bude dít. „Óláf nám tady nemůže nic prikazovat. Máme tu svoje vlastní zákony a svoje vlastní bohy!“

„A jak vám ti vaši bohové pomohli? Smrt vašeho otce byl trest, který na vás nebesa seslala za uctívání falešných model!“

Tohle byla ta poslední věc, kterou měl mnich vypustit z úst – teď, když je jejich bratr v takové náladě.

„Kdo tady ještě chce Bílého Krista?“ zahuláká Rudovous, ale neodpoví mu jediná živá duše. Všichni se ho příliš bojí. Zachechtá se mnichovi do tváře a chvíli se zdá, že už ho nechá na pokoji, neboť dosáhl svého malého vítězství. Odvrátí se a Hákon povolí sevření jeho paží.

Ale je to jenom trik. Rudovous se bleskurychle otočí zpět s nožem v ruce.

Ani Tromdur to nečekal. V domnění, že nebezpečí pominulo, poodstoupil, takže je příliš daleko, aby Rudovouse, který se vrhne jejich směrem, zastavil. V okamžiku je po všem. Mnich se tváří překvapeně a dívá se na Rudovousův nůž, který mu trčí z těla. Má ho zabodnutý v břiše až po jílec. Zbledne a sesune se na bobek. Potom se skácí na stranu, a když nastoupí bolest, začne křečovitě šklubat nohama.

Tromdur už podobná zranění viděl. Za chvíli bude po knězi, a nebude to lehká smrt.

Všichni mlčí.

Rudovous se shýbne, aby vytáhl nůž z rány, a nepočíná si při tom o nic jemněji, než když jím před chvílkou bodl. Mnich znovu zakvílí. Rudovous dlouhými kroky opustí síň a za chůze si otírá čepel o kalhoty.

Mnich umírá, ale nikdo nejeví ochotu se k němu přiblížit. Ostatní kněží se choulí v koutě, natolik ohromení a vyděšení, že nejsou schopni pohybu. K umírajícímu přiběhne pes a pustí se do krve na podlaze.

„Odved'te toho psa,“ ozve se Hákon, „než se otráví.“

Jeden z mužů, Harald Půltvář, zavrtí hlavou. „Z tohotohle koukají potíže,“ po-
znamená a všichni se k němu obrátí, protože jinak jen málokdy něco řekne.

Hákon z pocitu marnosti udeří pěstí do dřevěného sloupku. „Je to moje vina. Neměl jsem ho pouštět.“

„Je to Rudovousova vina. To on držel ten nůž.“

„Až se o tom dozví král Óláf, budou z toho problémy.“

Všichni se otočí. Houf kněží, kteří přišli spolu s irským mnichem, se mezitím odkradl pryč, teď už míří přes pláž ke své lodi.

Tromdur se podívá po ostatních. Vidí výraz v několika tvářích. „Cože, vy je chcete všechny pozabíjet? Nemůžete přece povraždit hromadu králových kněží a myslet si, že se vás časem nezeptá, co se s nimi stalo.“

„Ale takhle našeho bratra prohlásí za psance,“ připomene mu Hákon.

„Cože, kvůli nějakému knězi?“

„Kvůli knězi krále Óláfa.“

„Ať je to jak chce, já další zabíjet nebudu,“ prohlásí Tromdur. „A nikdo jiný taky ne.“

„Způsobil si to sám,“ zamumlá další z mužů. Je to jeho příbuzný Snorri. „Neměl se tak chovat, ne před člověkem, který právě pochoval otce.“

Všichni vyjdou ven a nechají umírajícího mnicha, aby dosáhl setkání se svým bohem. Sledují, jak loď s jeho akolyty na palubě odráží od pláže. Vesla se třpytí a noří se do černé vody.

„Měli jsme je všechny vykuchat a pověsit jejich kůže na sušáky vedle tuleního masa,“ podotkne Snorri.

Ne, kdybychom je zabili, nic dobrého by to nepřineslo, říká si v duchu Tromdur. Proč bychom měli k jednomu násilnému činu přidat ještě další?

Té noci sedí v síni a probírají, co by se mělo udělat.

„Nemůžeme připustit, aby nás všechny stáhl ke dnu,“ řekne Hákon. „Myslí, že si díky tomu, jak je velký, může dělat, co chce, a že mu to projde.“

„Většinou to tak opravdu je,“ poznamená muž jménem Syggi Hedvábný vous.

„Ale tentokrát ne,“ opáčí Hákon.

A pak se jejich matka pomalu vydá k Tromdurovu místu na lavici na opačném konci síně – k místu náčelníka, k místu, kde ještě před pár týdny seděl během posledního setkání rady Svein. Klesne před Tromdurem na kolena.

„Synu, náčelníkem jsi teď ty, ty to musíš rozhodnout. Rudovous není tvůj vlastní bratr, ale přesto je to můj syn. Prosím tě, abys ho neopouštěl. Když to uděláš, jako bys opustil mě, protože on je z mé krve.“

Tromdur přikývne na znamení, že prosbu slyšel.

„Máš moje slovo,“ řekne, protože co jiného může dělat?

Rozhodnutí tedy padlo. Po tomhle už nikdo nemá chuť vyjádřit vlastní názor.

Boží slova

„**N**A, OBLEČ SI TO.“
Bruhecchio hodí Malinocovi tuniku a sandály. Ty vypadají, jako by prošly ohněm. Jsou zčernalé žárem.

„Co to je?“

„Dnes přišla tvoje chvíle.“

Malinoco, kterého vytrhla ze spánku, vypadá nejistě. Přehoupne nohy přes okraj rohože na zem a rozhlíží se, kde má oblečení. „Ne, oblečeš si tohle,“ opakuje stařena.

Hubený mladík se při oblékání odvrátí, aby ho neviděla nahého. *Náš budoucí a jediný král*, pomyslí si Bruhecchio znechuceně. Není to zrovna výstavní exemplář. Ale nezbyvá jí než pracovat s tím, co je k dispozici.

Když se Malinoco znovu otočí, zdá se, že má slzy na krajíčku. Podrážka jednoho ze sandálů je ohořelá a zprohýbaná žárem ohně, do kterého je hodila. Tunika není tak poničená, ale má v sobě několik propálených děr a je uspokojivě umazaná.

Ovšem tohle ještě nestačí.

Bruhecchio vezme ze zdi louč a přidrží její plamen vnukovi u obličeje.

„Co to děláš?“

Bruhecchio mu svižným pohybem máchne loučí kolem nohy. Malinoco s křikem upadne na podlahu. Mává nad ním loučí znovu a znovu. Plameny hučí a praskají. Mladík pozvedne ruce, aby si chránil obličej, a přitom celou dobu naříká.

„Tohle by mělo stačit,“ prohlásí Bruhecchio. Louč z palmového oleje zanechala chlapci na pažích a nohou popálená místa. Než dojde na náměstí, nadělají se mu puchýře. Vlasy má ožehlé a místnost je prosycena těžkým pachem spáleniny.

Malinoco se křčí v koutě, oči vytřeštěné, z koutku úst mu na dlaždice stéká pramínek slin. „Jsi zrůda,“ vriská na ni a hlas má vysoký a pronikavý jako děvče.

„Nechci ti ubližovat, hochu, ale je potřeba, abys vypadal, jako bys prošel ohněm.“

Bruhecchio přejde ke dveřím a otevře je. Za nimi čekají dva Malinocovi služebníci s velkou čedičovou deskou. Je těžká, ale musí být velká, aby lidé jasně viděli, co je na ní napsáno.

Bruhecchio se vnuka dotkne a on se pokusí ucouvnout. „Jsem jen stará žena,“ zasyčí na něj. „Co je to s tebou?“

Malinoco se vyškrábe na nohy, ale pořád se od ní drží dál.

„No tak pojd,“ vyzve ho. „Uděláme z tebe krále.“

Začne to jako mumlání, které však postupně přechází v burácení. Lidé se valí do ulic a šuška se šíří po celém městě čím dál rychleji, jako zčeřená vlnka na vodě. Procesí prochází kolem Ohnivého chrámu a pokračuje na náměstí k Věži kostí.

V čele kráčí urozený mladý muž jménem Malinoco, za ním se vlečou jeho sluhové s těžkou deskou z černého kamene, do které je vyrytý nějaký text. Lidé se strkají a tlačí dopředu, aby si to mohli přečíst. Ulice byly ještě před chvilkou prázdné, teď jsou přeplněné, obyvatelé města vybíhají ze svých příbytků a statečně vzdorují poletujícímu popelu a sem tam nějakému tomu kameni, jenž padá k zemi z rozžhavené oblohy.

Malinoco vystoupá na Věž kostí. Je popálený a očividně má bolesti. Davem se šíří zvěsti, že se vypravil k ohnivě hoře a setkal se tam se samotným Kinichem Ahau.

Bruhecchio ví, že si lidé povídají právě tohle, protože ty řeči sama vypustila do světa.

Malinoco stojí na pódiu z kostí a celé náměstí ztichne. Podle zákona odsud smí promlouvat k lidu jen králové a vládci. Tohle je přestupek, který se trestá smrtí. Co to ten mladík dělá? Náměstí už je plné, ale stále se na něj valí další davy. Sluhové nesoucí čedičovou desku se tou tlačenicí nemohou k Věži kostí prodrat.

Na tom však nezáleží.

Malinoco vztáhne ruce. „Lide axtlantský!“

Bruhecchio, která to celé sleduje z terasy paláce, ho téměř neslyší. Vidí jenom, jak se třese, to je patrné i odsud. Jeho hlas zní pisklavě – jeden by řekl, že mu každou chvíli upadnou koule.

No tak, chlapče, vzpamatuj se.

„Co to dělá?“

Bruhecchio se otočí. Je to Juknúm. Jak se dostal ven? Vyplazil se po schodech za pomoci té své hole. Kolikrát už jeho sluhům říkala, aby ho nenechávali takhle potulovat po paláci a všude slintat.

Ani se neobtěžuje s odpovědí. Dole na náměstí se Malinoco snaží, aby ho bylo slyšet.

„Lide axtlantský, přicházím k tobě s poselstvím od Kiniche Ahau!“

Dav zalapá po dechu. Šťastnou náhodou hora právě zaburácí a k nebi stoupá oblak popela a pemzového prachu. Bruhecchio by to sama nezařídila lépe.

„Zlobí se na vás, protože se neřídíte jeho zákony!“

„Jakými zákony?“ vykřikne někdo.

„On mi své zákony odříkal a je jich pět, stejně jako je pět bodů země.“ Malinoco zvedne ruku zaťatou v pěst, jak ho to Bruhecchio naučila, a pokaždé když vztyčí další prst, sdělí davu jeden ze zákonů. „Za prvé: Každý den mu na oltáři Chrámu radosti obětujeme pět čerstvých srdcí.

Za druhé: Každý den v chrámu prolijeme vlastní krev a darujeme ji bohu.

Za třetí: Každého sedmého dne vystoupáme na horu a budeme se tam ke Kinichi Ahau modlit.

Za čtvrté: Každého desátého dne obětujeme našemu bohu pannu, kterou mu tam na vrcholku hory vhodíme do úst.

A konečně,“ dodá, když už davu ukazuje všechny prsty, „o každém úplňku muž z každé rodiny protáhne ruku ohněm, aby si připomněl, jak by chutnal boží polibek, kdyby se přičil boží vůli.“

Následuje ohromené ticho.

„Napsal ty zákony tady na tu desku a dal mi ji, abych vám ji zanesl.“

Pohledy se od něj odvracejí, lidé pokukují po čedičové desce, kterou se jeho sluhové stále ještě snaží vynést až na pódium.

„Zuma se našim zákonům vysmívá. Krev v chrámu zaschla. Kdyby poslední panna, kterou jsme našemu bohu obětovali, zůstala naživu, byla by z ní dnes už stará žena. A kdo z vás dnes obětoval svou krev v chrámu nebo protáhl ruku plamenem?“

Ticho a rozpačité šoupání nohou.

Malinoco vystupuje čím dál sebejistěji, jeho úkol ho začíná bavit. „Co nás dovedlo až sem? Hloupost starého krále, který už se přežil. Byl lhostejný k našim zákonům, ztloustl ve svém paláci ve společnosti svých žen – a hleďte, co nás teď potkalo! Kvůli němu se na nás všechny snesl boží hněv!“

V davu to zahučí. Dal lidem novou naději.

A vzhledem k tomu, že se k nim z hory valí stěna rozžhavené lávy, je právě naděje tím, co všichni potřebují.

V kterýkoli obyčejný den

V PALÁCI ZATÍM ZUMA LEŽÍ na své spací rohoži a sténá, je celý zabalený do mokrých kusů látky. Od chvíle, kdy ho přinesli z hory, se ani nepohnul. Připomíná to omývání a zavinování mrtvého. V místnosti je tma, okna zakrývají tkané závěsy, aby král neviděl hořící popel, který poletuje ulicemi, a oblaka kouře a horké páry unikající z hory.

Šaman mu popáleniny potřel jelením sádlem a dal mu žvýkat listy koky, aby mu ulevil od bolesti.

Na chodbě za dveřmi se začne něco dít. Do místnosti vklouzne velitel stráží. Šaman se na něj zamračí, vypouští do místnosti světlo. „Co se to děje? Byly vydány přísné rozkazy! Našeho pána nesmí nikdo rušit.“

„Tohle je naléhavé.“

„Co může být tak naléhavého, aby s tím bylo nutno krále obtěžovat právě teď?“

„Ať mluví,“ zaupí Zuma.

Velitel stráží u jeho lůžka padne na zem tváří dolů. „Vznešený pane! To štěně, Malinoco... Vystoupil na Věž kostí.“

Zuma si strhne obklad z obličeje. Pokožku má popálenou do živého masa, prosakuje mu z ní nažloutlá tekutina. Velitel stráží sebou trhne, pohled na královu tvář ho šokuje.

„Co že udělal? Co tam nahoře dělá?“

„Vykládá lidem, že byl na ohnivé hoře a mluvil tam s bohem. Tvrdí, že jim přináší boží zákony.“

„Stáhněte ho dolů a svažte ho. Vyřídím si to s ním později.“

„Můj pane, to jsem zkoušel. Nejde to. Je tam hrozná vřava, lidé nás nenechají projít. Chceš, abychom mezi ně šli s meči?“

Zuma vymrští nohu přes okraj rohože a bolestí zalapá po dechu. Šaman na něj naléhá, aby si zase lehl a odpočíval, ale Zuma ho odstrčí. „Přineste mi můj meč,“ přikáže.

Strhá si obklady z celého těla a přitom sebou škube bolestí. Na pažích a na nohou má velké ostrovy živého masa. „Přineste mi můj meč,“ zopakuje rozkaz.

„Jestli půjdeš ven, zemřeš,“ varuje ho šaman. „Ve vzduchu je horký popel. Ten žár ti způsobí nesnesitelnou bolest. To by nikdo nevydržel.“

„Já to vydržím,“ odsekne Zuma.

Přiběhne sluha s královým obsidiánovým mečem, nádhernou zbraní s jílcem zdobeným zlatem a stříbrem. Zuma si ho od něj vezme a vrávoravě se postaví. Opře se o stěnu, aby neupadl. Když zase získá rovnováhu, vybelhá se z pokoje následován velitelem stráží. „Pořád ještě jsem jejich strašlivý vládce!“ vykřikuje, když se belhá chodbou.

Brány paláce vedou přímo na náměstí. Zuma z vnitřního nádvoří slyší, jak tam venku burácí dav. Nasadí si korunu z pavích per, těžký rudý plášť však na těle kvůli popáleninám nesnese. V duchu si řekne, že jediný pohled na korunu, na jeho božskou autoritu, by měl stačit.

Na okamžik zaváhá. Potom poručí, aby mu otevřeli bránu, a vykročí vpřed.

V kterýkoli obyčejný den by byly brány otevřené a nabízely by nádherný výhled na velkou akropoli, na Chrám radosti a Věž kostí, na menší paláce aristokracie a svatyně méně významných bohů. Jenže tohle není obyčejný den. Kvůli mrakům jemného pemzového prachu a popela poletujících městem Zuma nedohlédne ani ke svatostánku nahoře na Chrámu radosti. Vlastně vidí jen na nějakých dvacet kroků před sebe.

Cítí pod nohama drobné uhlíky, do chřípí mu proniká zápach síry ve vzduchu, ze kterého se mu zvedá žaludek. Věž kostí je v samém středu náměstí, necelých sto kroků před ním, ale Zuma na ní toho Bruhecchiina malého zženštilého darebáka nevidí, zato ho slyší. A slyší i dav, slyší, jak lidé tomu klukovi provolávají slávu. No dobrá, však on jim poskytne něco, nad čím budou moci jásat.

Ve chvíli, kdy mu dojde, jak špatně odhadl jejich náladu, už je na to, aby se otočil a odešel, příliš pozdě. Lidé pokorně necouvají v posvátné bázni před jeho autoritou. Místo toho po něm plivou, zaplavují ho urážkami a vypadá to, že se chystají zaútočit na jeho strážce. Poprvé v životě se ve svém vlastním městě bojí.

Měl v úmyslu Malinoca popadnout a odvléct pryč, aby té chátře ukázal, kdo je v Axtlantě pánem. Teď však pochopí, že něco takového nebude možné.

Dav rozvlní mumláni; král vyšel ze svého paláce! Lidé vztekle pokřikují, a když jim Zuma a jeho strážce ukážou meče, neotočí se a nezačnou utíkat, jak jejich vládce očekával. Velitel stráží dva výtržníky srazí mečem k zemi, aby jim dal za vyučenou, ale nijak to nepomůže. Sesypou se na něj další. Je jedno, kolik lidí Zuma a jeho strážci zabijí, stále se na ně vrhají noví a noví. Někdo se postaral, aby se pořádně rozběsnili. Zuma slyší, jak na ně Malinoco něco křičí a ještě je povzbuzuje.

Houkne na své muže, aby se stáhli, ale jsou ze všech stran obklíčeni. Brzy už tu vřavu nedokáže překřičet. Vzápětí jeden z mužů padne pod tlakem davu k zemi – a za ním druhý a pak ještě další. Jeho elitní vojáci umírají na náměstí

pod nohama davu a ranami pěstí. Zuma vykřikne, protože ho někdo chňapl za citlivou, loupající se kůži na paži. Někdo další mu vyrvе z ruky meč. Přinutí ho klesnout na kolena. Proklíná je a vztekle jim klade odpor. Ale není mu to moc platné, ne teď.

Než se tam dostane Malinoco, je starý král sice ještě pořád naživu, ale dav se do něj pustil tak zuřivě, že je z něj jen kus krvácejícího masa. Malinocova strýce zachrání pouze zásah synovcových vlastních strážných. Když Zuma Malinoca spatří, zavrčí na něj a pokusí se vstát, jeden ze strážných ho však kopancem znovu srazí k zemi.

„Co to děláš?“ zaječí na něj Zuma. „Jsem váš strašlivý vládce.“

„Býval jsi. Teď jsem vládcem Axtlanty já.“

„Co ti k tomu dává právo?“

„To právo mi dal bůh. To bůh, ne já, tě odsoudil.“ Dav souhlasně zahučí. Volají po Zumově krvi, ale to Malinoco nepřipustí. Řekne svým mužům, aby jeho strýce zavřeli do jedné z klecí pod chrámem. A tak ho svážou a odvěčou ho po zemi, kde v prachu zůstanou krvavé šmouhy.

Dav do něj kope a plive na něj. Včera byl prostředníkem mezi nebesy a zemí. Dnes je pouhou potravou pro oheň.

Takhle končí neúspěšní králové.

Proved' nás bezpečně ohněm

CHRÁM RADOSTI je jednou z nejstarších budov v Axtlantě. Je postaven z vápencových kvádrů, které sem byly dopraveny z opačného konce ostrova. K jejich opracovávání se používaly obsidiánové nástroje, zedníci byli tak zruční a přesní, že se do spojů mezi kvádry nevejde ani nehet, a kameny drží pohromadě výhradně díky důmyslnosti celé konstrukce.

Je to nejvyšší důkaz jejich zbožnosti, replika ohnivé hory, v jejímž stínu bylo město vybudováno, dokonalý symbol jejich oddanosti bohu. Na vrcholu je Kámen pokání, o němž se říká, že na něm v průběhu dějin Axtlanty bylo vykonáno tisíckrát tisíc obětí. Na každou oběť dohlíží zamračená tvář Kiniche Ahau, která je také pokaždé rituálně smáčena její krví.

Uprostřed pódia se nachází sám obětní kráter, dutá díra, do níž se pokaždé vhodí srdce oběti. Na jejím dně hoří dnem i nocí věčný plamen, napodobenina ohně doutnajícího v srdci ohnivé hory.

Kasta kněží, kteří se o chrám starají, zasvětila celý svůj život udržování zásad náboženství Karibů, dohlíží na to, aby věčný plamen nikdy nepohasl, hlídá klece, v nichž jsou vězněny budoucí oběti před samotným obřadem, drží dnem i nocí hlídky ve svatostánku Kiniche Ahau a denně mu obětuje vlastní krev, aby byl stále spokojen.

Avšak rituální oběť na vrcholu chrámu může vykonat jen velekněz. To on, jen on a nikdo jiný, může přechíst pozemská znamení boží spokojenosti či nespokojenosti.

Dnes čeká Vrána nahoře na vrcholku v plné obřadní výstroji, s maskou v podobě lebky a v černém hávu prosáklém krví. Od chvíle, kdy si po smrti svého otce tuhle roli přivlastnil, masku jen zřídka kdy na chvíli odložil. Je velmi mladý, tenhle Vrána, a velmi fanatický.

Bruhecchio nesnáší mládí téměř stejnou měrou, jakou nenávidí fanatiky.

Vránovi kněží postávají za ním; jsou to bledí, štíhlí muži v tmavých hábitech a s mrtvými očima. Všichni páchnou a většina z nich má nějaké boláky. Říká se, že se koupou v krvi.

Okolo okraje velkého pódia sedí akolyté s nahou hrudí a na klíně drží bubínky, rukama udržují dokonalý rytmus. Bubnují tak hlasitě, až z toho bolí uši.

Vrána se přitocí k Bruhecchio. Nakloní se k ní, je příliš blízko a ona má sto

chutí se odtáhnout, to kvůli tomu zápachu. Ale i tak musí velekněz křičet, aby ho vůbec bylo slyšet.

„Vím, proč to děláš.“ Jeho hlas zní měkce, sykavě, připomíná hlas dívky nebo hlas mladíka, který má příliš rád jiné chlapce.

„Nechápu, co tím myslíš.“

„Vím, kdo skutečně jsi. Pořád ji miluješ, nemám pravdu?“

Bruhecchio je ohromená, že se ten člověk odvážil jí něco takového říct. „Jenom se řídím zdravým rozumem. V době, jako je tahle, jsou zdravý rozum a chladná mysl vzácné jako nefrit.“

„Jediná mysl, která je podstatná, je mysl boží.“

„Jenže napřed musíme přijít na to, co bůh vlastně chce.“

„Jen velekněz našeho boha ví, jak si jeho úmysly vyložit.“

„Jsi mladý, Vráno. To, že nosíš roucho svého otce, ještě neznamená, že jsi zdědil i jeho moudrost.“

Vrána se usměje. Zuby má potřísněné krví. „Kinich Ahau si tě v onen poslední den bude pamatovat. Ví, odkud pocházíš.“

Takže to bylo vysloveno nahlas. Předložil jí svou výzvu. Jednoho dne na ni Bruhecchio bude muset odpovědět.

Malinoco přistoupí k okraji, na hlavě má královskou čelenku s pavími péry. Pohled na město odsud shora vyvolává závrať. V dálce se na klenbě šedého moře mihotají záblesky slunečních paprsků. Na náměstí pod chrámem se tlačí téměř všichni obyvatelé města. Bruhecchio stojí vedle svého vnuka a drží ho za paži; Malinoco je pro tuto chvíli jejím nástrojem. Nezůstane to tak navždycky, slibuje si mladík.

Vidí, že je Vrána pozoruje, oči za maskou lebky se mu pohybují. *Co to babičce říkal? O čem si to tam šuškali?*

Zvedne ruku. Líbí se mu, jak lidé, když to udělá, vždycky umlknou. Chvilku si počká, teprve potom promluví, užívá si novou moc.

„Lide karibský, stal jsem se tvým novým pomazaným králem. Nechtěl jsem pro sebe tuto poctu. Vnutil mi ji sám náš bůh. Nyní ti slavnostně slibuji, že budu ve všem dodržovat jeho zákony.“

Odmílí se, jak ho to naučila Bruhecchio. Celou noc byli vzhůru a ten proslov spolu nacvičovali.

„Jen já tě můžu zachránit před hněvem ohnivého boha,“ zamumlá potichu.

„Řekni to nahlas,“ zasyčí na něj Bruhecchio a on cítí, jak se mu její prsty bolestivě zabořily do paže.

„Ale co když je zachránit nedokážu?“

„Řekni to! Věř mi!“

„Jen já tě můžu zachránit před zuřivým hněvem našeho boha! Vyvedu nás všechny z téhle temnoty.“

Podívá se na zbytek zajatců: pozůstatky králových strážců a hlavních rádčů. A pak je tam, jen taktak při vědomí a podpírán dvěma strážnými, sám král. Malinoco se rozhodne, že jako první zemře správce královny pokladny, neduživě vyhlížející stařec.

Když starý muž vidí prst, který na něj ukazuje, začne se zmítat a kvílet, ale to koneckonců dělají všichni. *Proč se začnou bránit až na konci?* pomyslí si Malinoco. *Proč ne dřív? To si myslí, že jsme je sem přivedli proto, aby si mohli vychutnat ten výhled?*

Copak ten člověk neví, že když bude zabit nožem, je to svatá smrt? Zajistí si tak místo věčného odpočinku v nebeských zahradách. Měl by radostně jásat.

Jeden z kněží zvedne lasturu, dav dole na náměstí ztichne a strážé vlečou správce pokladny k oltáři.

Čtyři kněží mu svírají zápěstí a kotníky a přidržují ho tak, aby ležel s roztaženými rukama a nohama na Kameni pokání. Vrána postoupí kupředu, ale místo aby oběti vyrval srdce, podá obsidiánový nůž Malinocovi.

„Jsi teď náš nový strašlivý vládce, tato čest tedy připadá tobě.“

„Ale já to ještě nikdy nedělal!“

„Viděl jsi, jak se to dělá, alespoň tisíckrát. Nic na tom není. Jenom se neboj.“

Malinoco cítí, jak se mu podlamují kolena. Podívá se na Bruhecchio a pohledem ji prosí o pomoc, ale ta pitomá bába jenom pokrčí rameny. Už je to dávno, co byla nějakému novému králi tahle pochybná čest prokázána, i když Malinoco slyšel, že se to tak kdysi dělávalo.

Zírá na nůž ve své ruce, na třpytivé hematity zasazené do perleťového jílce, zubaté černé ostří pokryté zaschlou krví. Stařec na kameni stále nařiká. To kvílení leze Malinocovi na nervy.

„Udělej to,“ řekne mu Bruhecchio.

Malinoco přejde na kraj plošiny a ukáže posvátný nůž davu, jako to před každou obětí dělává Vrána. „Ó, Kinichi Ahau, projev nám své milosrdenství a ochraň nás před ohněm.“

A dav po něm opakuje, téměř jako jeden muž:

„Ó, Kinichi Ahau, projev nám své milosrdenství a ochraň nás před ohněm.“

Stařec má teď jednu ruku volnou. Na tak hubené stvoření projevuje překvapivou sílu. Kněží mají co dělat, aby ho udrželi.

Malinoco stojí nad ním. Nůž se mu v ruce chvěje.

Není to tak snadné, jak to ve Vránově podání vypadá, tohle vyrvání srdce

z těla. Když to dělá Vrána, zdá se to být lehké, ale vyžaduje to větší sílu, než si Malinoco představoval. První máchnutí nožem otevře oběti břicho, rána však nešla dost hluboko, aby nůž proťal chrupavku, jež chrání srdce a vnitřní orgány, a tak musí nový král bodnout ještě dvakrát a stařec přitom pořád křičí a divoce se zmítá. To nemůže ležet klidně? Jenom to ještě ztěžuje.

Malinoco sahá pro srdce, ale ještě nemá dost místa, a tak znovu máchne nožem. Všechno v mužově hrudníku je tak hrozně kluzké! Hmatá po srdci, najde něco tepajícího a konečně se mu to podaří obemknout prsty. Stařec se ho pokouší kousnout. „Jenom klidně lež,“ houkne na něj Malinoco. „Lež klidně a nech mě, ať to dodělám.“

Co nejsilněji škubne, ale vytrhnout člověku srdce z těla, zpřetrhat všechny šlachy a žíly je značně namáhavé, a než Malinoco svou práci dokončí, pořádně se zapotí. Je sám se sebou nadmíru spokojen a pohlédne na ostatní, aby si vychutnal jejich uznání, ale Bruhecchio se ve tváři zračí pouze hluboké znechucení a několik kněží se domýšlivě ušklíbá.

Malinoco upustí srdce do zlaté misky, kterou mu přistrčí Vrána. Ten ji pak odnese k Jámě posvátného vytržení a shodí srdce do ohně pod nimi. Krev stříkne na zamračenou kamennou tvář Kiniche Ahau. Potom Vrána vytrhne Malinocovi z rukou kluzkých krví nůž, téměř nového krále odstrčí a dá pokyn, aby mu přivedli další oběť.

Mrtvola starého správce pokladny je svržena z boční zdi chrámu, kde už dole čekají akolyté. Malinoco s rukama zkrvavenýma až po lokty ustoupí. Je sám se sebou velmi spokojen, ať si ostatní myslí, co chtějí.

Vrána vykoná zbytek obětí a nakonec už zbývá jenom samotný Zuma. Beze strachu přistoupí k obětnímu kameni kluzkému krví, nevšímá si stráží, dokonce se ani nezpěčuje. Bruhecchio však postoupí dopředu a něco Malinocovi pošeptá do ucha.

Zumu právě pokládají na kámen, když Malinoco poručí Vránovi, aby ustoupil.

„Pro tebe máme připravený jiný osud,“ sdělí Malinoco bývalému králi.

Teď je pro změnu na rozpacích Vrána. „Nemůžeme ho nechat naživu,“ namítne.

„Samozřejmě že ne. Ale pro něj je tu daleko lepší způsob smrti.“

Hladová boží ústa

PROCESÍ SE VINE VEN Z MĚSTA, v čele kráčí Malinoco a za ním se v nosítkách veze Bruhecchio. Oba jsou obklopeni Malinocovou osobní stráží. Za nimi jde Vrána s kohortou svých kněží v černých hábitech. Zuma je za ruce a nohy přivázán k dlouhé tyči, kterou nesou zpocením nosiči s nahou hrudí. Přes šik vojáků kolem sebe, kteří ho mají chránit, aby ho dav nerozsápal na kusy, Zuma téměř ani nevidí.

Na tuhle nejvyšší oběť se přišlo podívat celé město. Jeho obyvatelé ještě nikdy předtím neviděli, jak je obětován král, jen o tom na trhu slyšeli vyprávět.

Celé město je napjaté. Z hory bylo po celou noc slyšet hřmění. Pod hranicí sněhu se objevily praskliny, k nebi stoupá pára. Všechny uši jsou naladěny na každický zvuk; to hučení – je to moře, nebo se bůh probouzí z mnohaletého spánku a přichází vykonat konečný trest na malověrných?

Z kráteru včera odpoledne lidé viděli stoupat kouř a do západu slunce nabyla obloha krvavě rudé barvy. V noci celé město budilo zemětřesení a na předměstí bylo zničeno několik chatrčí z vepřovice. Praskliny se objevily i ve stěnách několika méně významných paláců v centru města.

Je nutné něco udělat.

Je nutné něco udělat teď hned.

Je to dlouhá cesta, která trvá několik hodin, protože procesí musí obejít horu, kde ze zčernalé řeky lávy stále stoupá pára. Hrozivý, pomalý sestup lávy do údolí už se zastavil. Ale na jak dlouho?

Kráčejí vzhůru po Kněžské stezce, mezi jedlemi, pak postupují výš, až tam, kde je sníh. Malinoco cítí, jak mu nohy tuhnou zimou, má na nich pořád pouze ty své sandály zdobené drahokamy. Přitáhne si plášť úžeji k ramenům.

Značná část sněhu roztála, to je další špatné znamení. Potok pod nimi se s burácením řítí do údolí, voda plná bahna je čokoládově hnědá a hustá jako polévka. Malinoco se podívá nahoru, na okraj kráteru. Nacházejí se nyní v jeho chladném stínu. Pokud si to bůh přeje, může je teď všechny zničit.

Konečně v počínajícím odpoledni dorazí na vrchol.

Vedle Malinoca se objeví nosítka. Závěsy se od sebe oddělí. Bruhecchio.

„Co to s tebou je? Jsi ve tváří celý rudý a potíš se.“